

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Învață-ne să ne rugăm (x)

„Căci a Ta este împărăția și puterea și slava“

Rugăciunea Domnească se încheie cu una din cele mai frumoase doxologii ale Sfințelor Scripturi: „Căci a Ta este împărăția, puterea și slava în veci. Amin!“ În timp ce această doxologie este omisă în unele din cele mai vechi manuscrise și în unele traduceri moderne, ea se găsește în cele mai multe din ele, inclusiv în siriacei Peșito, care datează din veacul al doilea. Spiritul fiecărei închinător adevărat o recunoaște ca fiind concluzia firească și logică a acestei Rugăciuni Domnești. Fără ea, rugăciunea ar putea să pară neterminată și incompletă și, ca atare, ar putea să pară că îi lipsește desăvârșirea.

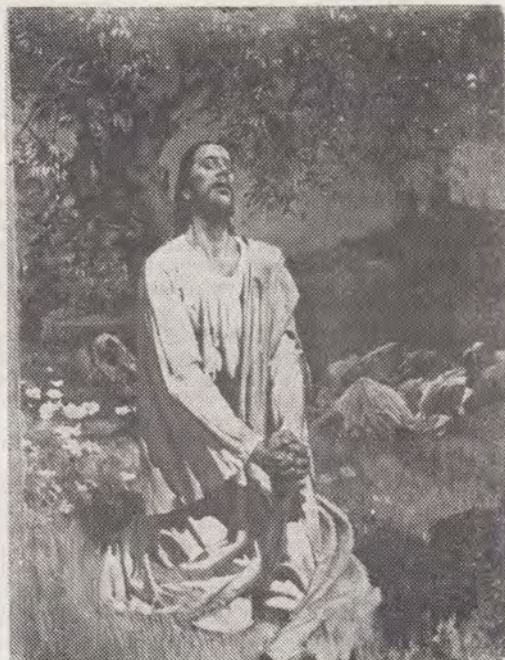
Ca și însăși Biblia, Rugăciunea Domnească se încheie cu ceea ce începe. Ea începe cu Dumnezeu și cu desăvârșirea Lui și ne aduce iar înapoi, după ce am luat contact cu păcatul și cu biruința asupra răului. „În veci“ este o încheiere mai potrivită decât „cel rău“ din penultima frază. A încheia rugăciunea fără această doxologie s-ar asemăna cu încheierea Scripturii cu scena nimicirii din Apocalips 20, în locul descrierii frumosului și încântătorului paradis restaurat, așa cum găsim în ultimele două capitole.

Aceeași explozie de bucurie, de laudă și de adorare se găsește la încheierea multor rugăciuni din Biblie. Una foarte asemănătoare cu aceasta, pe care o studiem, este și aceea care se găsește în rugăciunea lui David, redată în 1 Cron. 29,10-12. „Binecuvântat să fii Tu din veac în veac, Doamne, Dumnezeul părintelui nostru Israel! A ta este, Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău. A Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalți ca un Stăpîn mai presus de orice. De la Tine vin bogăția și slava, Tu stăpînești peste tot, în mîna Ta este tîria și puterea, și mîna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile“. Toate acestea sînt cuprinse în doxologia Rugăciunii Domnești. (Vezi de asemenea 1 Tim. 1,17; Apoc. 1,6; 5,13).

La drept vorbind, este clar că o asemenea încheiere nu putea să fie omisă din rugăciunea aceasta, care este rezumatul tuturor rugăciunilor trecutului și care trebuia să servească drept model pentru toți creștinii care simt nevoia să se roage, pînă la încheierea stăpînirii păcatului. Fraza de la începutul ei așează pe închinător într-o poziție convenită față de Dumnezeu, iar fraza de la încheierea ei îl lasă în aceeași atitudine de respect și adorare. Rugăciunea se încheie cu atribuirea întregii suveranități, puteri și glorii Aceluia a „cărui stăpînire este veșnică și a cărui împărăție dăinuiește din neam în neam. Toți locuitorii pămîntului sînt o nimică înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pămîntului, și nimeni nu poate să stea împotriva miniei Lui și nici să-I zică: „Ce faci?“ (Dan. 4,34-35). Puterea lui Dumnezeu a întemeiat împărăția Lui, iar progresele și succesele ei îi aduc slăviri ce vor continua în veac și în veci de veci.

Lauda este esențială

Toate rugăciunile adevărate se încheie cu laudă, pentru că lauda este un element esențial în fiecare cerere adresată lui Dumnezeu. Pavel spune: „în orice lucru, aduceți cererile voastre la

cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri“ (Fil. 4,6). „Oamenilor fără prihană le șade bine cîntarea de laudă“, declară psalmistul, iar Domnul spune: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește“ (Ps. 33,1; 50,23). Psalmii sînt laude în limba ebraică. De fapt, fiecare psalm se încheie cu laude, chiar și aceia care reprezintă pocăința profundă și zdrobirea de inimă a sufletului împovărat de păcate care, strigă după iertare și curățire. Sufletele umilite și întristate laudă pe Dumnezeu pentru dragostea harul și mila Lui. Cincisprezece din psalmi se încheie cu „Lăudați pe Domnul“, în limba ebraică „Aleluia“. Lauda a fost și va fi totdeauna o parte însemnată a adevăratei închinări.

(continuare în pag. a 4-a)

Anul LXI

septembrie — octombrie

1983

*Jubiți frați și stimate surori,
Scumpi frați conlucrători,*

Nu de mult, soția unui colaborator și prieten, decedat de curând, îmi povestea cum soțul ei deși suferind, a plecat dimineața de acasă pentru a vizita pe frați și a rezolva unele probleme legate de bunul mers al comunităților ce le păstorea. Seara, a urcat cu bucurie și responsabilitate amvonul și a vorbit celor prezenți despre nădejdea adventă, după care s-a întors acasă. S-a întreținut cu familia, pe care o iubea nespus, și apoi s-a retras ca să se odihnească... și nu s-a mai trezit. Întrebarea dureroasă, pe care inevitabil o așteptam, veni cu toată povara zdrobitoare a unui suflet nemingiât: „De ce?”

O tinărie sau un tânăr în plină viață avîntului spre ideal, cînd totul este numai primăvară, cînd cu inima nepervertită și sentimente curate se roagă lui Dumnezeu, cere sfat chibzuieste, își ascultă bătăile inimii și ține cont de învățătura Celui Atotputernic, își încredințează apoi inima în mâinile unui tânăr sau ale unei tinere, în care a investit totul: nădejdea, fericirea, viața!...

Pină la un timp totul este bine și bucuria inundă sufletul lor! Dar de la o vreme lucrurile capătă nuanțe triste, căminul lor se clatină, se zbugumă și, în final, cu toate strădaniile uneia din părți se prăbușește. Din vacarmul prăbușirii și al deusolării se ridică amenințător spectrul întrebării chinuitoare: De ce oare? De ce?

În prag de viață, de fărîrire a unui viitor pe măsura viziunii contemporane, a idealului și a credinței ce o are, un tânăr sau o tinărie își croiește drept cărările vieții, își găsește plăcerea în Legea Domnului și în atmosfera de comuniune frățească a comunității... Se roagă, se prinde cu credință de făgăduințele lui Dumnezeu, are certitudini și este ancorată puternic în cuvintele pline de asigurare ale Scripturilor. Și totuși, în ciuda certitudinilor, nu reușește să-și realizeze scopul vieții sale. Imaginea pe care și-a făcut-o se sfărîmă în bucăți. Certitudinile dispar și un gol, un vid imens se așează în sufletul său, în care obsedant răsună cu rezonanțe diabolice întrebarea: De ce? De ce? De ce oare? De ce?

Din totdeauna problemele sufletului omenesc, atât de sensibile și atât de larg cuprinzătoare, mecanismele ființei umane, care sînt atât de organice implicate în întreaga noastră existență, încît greutatea unor experiențe pe care nu reușim să le înțelegem și pentru care uneori nu avem nici răbdarea de a aștepta în tăcere răspunsul cerului, aduc — și nu arareori — prăbușiri al căror ecou răsună mereu și mereu în sufletul încercat.

De ce a apărut păcatul în lume? De ce atîta suferință? De ce atîta înstrăinare, ură și moarte? Unde se află punctul de echilibru al sufletului omenesc, al fiecăruia dintre noi, atunci cînd sîntem frămîntați de problemele ce ne confruntă?

În fața Golgotei și a mormintului deschis, Maria, mama Domnului, și ucenicii au fost frămîntați de această omenească imposibilitate de a privi dincolo de întinericul ce înconjură crucea și pe Divinul Răstignit.

Pe drumul Emausului, Cleopa și tovarășul său își depănau lamentările și „de ce”-urile lor în cuvintele: „Noi trăgem nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel!”...

Patriarhul Iov a primit din plin „loviturile vieții”. Satana a dorit să-l zdrobească iremediabil, în lupta lui împotriva lui Dumnezeu, încît neprihănitul Iov

a ajuns un monument al durerii și mizeriei umane. Despre el citim:

„Apoi (Satana) a lovit pe Iov cu o bubă rea din talpa piciorului pînă în creștetul capului. Și Iov a luat un ciob să se scarpine și s-a așezat pe cenușă” (Iov 2,7-8). Un tablou al durerii și suferinței umane ce a făcut pe prietenii săi, care veniseră să-l mîngie, să-și ridice glasul și să plîngă. „Și-au sfîșiat mantalele și au aruncat cu țărînă în văzduh, deasupra capetelor lor”.

În fața acestor întrebări și căutări ale sufletului omenesc, este de datorită noastră să înțelegem natura legăturii cu Hristos. Cînd, cu o deschidere largă a ființei noastre, am încheiat legămîntul ascultării noastre de El, ne-am angajat noi oare a-L recunoaște ca Domn și Mîntuitor, să-I recunoaștem atotputernicia Lui mîntuitoare, numai atîta vreme cît El ne furnizează avantaje, succese — după schemele noastre — viață fără suferințe și încercări?

Comuniunea noastră cu El este condiționată numai de îndestularea noastră? Avem noi certitudinea că drumurile noastre sînt căile Lui și soluțiile pe care le avem pentru viața noastră sînt soluțiile Lui? Iar cînd nu mai zărim nici o lumină, cînd la strigătele noastre nu mai răspunde nimeni, cînd bem pînă la drojdia amărăciunea experienței umane, atunci nu mai găsim în El nici un punct de sprijin?

Cineva făcea remarcă, plină de adevăr, că necazurile și suferința, primite în mod convenit, constituie unul din marile privilegii ale creștinului. Să reținem ce mărturisea marele Pavel: „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Fil. 1,29).

O, de am putea înțelege rostul acestor experiențe în viața noastră! De-am putea suporta lucrarea lor de cizelare a caracterului nostru în lucrarea desăvîrșirii lui pentru Împărăția Cerurilor!

De-am putea vedea dincolo de durerea și apăsarea întinericului din clipele încercării! De-am înțelege strigătul cel puternic al Hristosului muribund: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, PENTRU CE (DE CE) M-ai părăsit?”, am vedea atunci că Tatăl nu-L părăsise. El era acolo, prezent, suferea împreună cu El, dar experiența increderei și cîștigarea biruinței trebuia să-I aparțină numai Lui. Cîndva, un tată zdrobit de moartea — într-o împrejurare tragică — a fiului său, întrebă pe pastorul său:

„Unde a fost Dumnezeu noaptea trecută, cînd fiul meu a fost ucis?” Pastorul îi răspunse printre lacrimi: „El S-a aflat în același loc unde și Fiul Său a fost ucis”.

Pe bună dreptate s-a spus că, nu ceea ce se întimplă CU NOI, ci ceea ce se petrece ÎN NOI, aceea ne ridică sau ne prăbușește. Durerea, suferința nu sînt totdeauna un rău iremediabil, nu îmbogățesc totdeauna viața și nici nu înobilează spiritul. Adevărat, ele întunecă mințile și amărăsc sufletul. Dar depinde în mare măsură de felul în care privim necazurile și suferința, atunci cînd ele ne încearcă, dacă ele vor fi pînă la urmă o binecuvîntare sau un mijloc de poticnire. Prin credință, sfinții pot birui acești factori recalitranti ai existenței noastre, transformîndu-i în izvoare de satisfacții și binecuvîntare.

„Toate... sînt cu puțință celui ce crede” (Marcu 9,23).

D. Popa

Muncă și responsabilitate

„Iacob i-a răspuns :... cind am să muncesc și, pentru casa mea ?” Gen. 30, 29.30.

Iacob era un om harnic și muncitor. Religiozitatea sa îmbrăca deopotrivă cele două aspecte ale vieții: sîrguința în lucrul zilnic și credincioșia față de Dumnezeu. A învățat de mic să lucreze cu mîinile lui la ceva bun. Alături de mama și de tatăl său lua parte la purtarea poverilor familiei. Se deosebea total de frațele său Esau căruia îi plăcea o viață liberă și sălbatică de vîntor. „Iacob, însă, avea o fire meditativă, era silitor și cu prevedere, gîndindu-se întotdeauna mai mult la viitor decît la prezent, și se mulțumea să rămîna acasă, spre a se ocupa cu supravegherea turmelor și cultivarea pămîntului. Bunătatea și răbdarea, vrednicia și perseverența sa erau prețuite de mama sa. Sentimentele sale adînci și puternice, atențiile sale amabile și neobosite au contribuit mult la fericirea lor.” (P.P. 194).

Cele învățate în cămin, deprinderile dobîndite și însușirile căpătate ca rezultat al educației sale, i-au fost de mare folos mai tîrziu. Atunci cînd viața l-a purtat departe de casa părintească, Iacob, a dat dovadă de hărnicie și multă amabilitate. În cartea Genezei găsim o descriere frumoasă a unei împrejurări cînd el ia o inițiativă și aceasta este inițiativa muncii. „Iacob a pornit la drum, și s-a dus în țara celor ce locuiesc la răsărit. S-a uitat înainte, și iată că pe cîmp era o fîntînă; și lîngă ea erau trei turme de oi, care se odihneau; căci la fîntîna aceasta obișnuiau ciobanii să-și adape turmele. Și pia-

tra de pe gura fîntînii era mare. Toate turmele se strîngeau acolo; ciobanii prăvăleau piatra de pe gura fîntînii, adăpau turmele și apoi puneau piatra iarăși la loc pe gura fîntînii. Iacob a zis păstorilor: „Iată soarele este încă sus, și-i prea devreme ca să strîngeți vitele; a-dăpați oile, apoi duceți-vă și pașteți-le iarăși.” Ei au răspuns: „Nu putem, pînă nu se vor strînge toate turmele; atunci se prăvălește piatra de pe gura fîntînii și vom a-dăpa oile”. „Pe cînd vorbea el încă, vine Rahela cu oile tatălui său; căci ea le păzea. Cînd a văzut Iacob pe Rahela, fata lui Laban, fratele mamei sale, s-a apropiat, a prăvălit piatra de pe gura fîntînii, și a adăpat turma lui Laban, fratele mamei sale” Gen. 29,1-10.

„Piatra de pe gura fîntînii era mare”. Și pentru prăvălirea ei era necesar să fie mai mulți oameni. Iacob singur prăvăli piatra. Energia sa, forța mușchilor săi atletici se dezvoltase printr-o muncă utilă practică în căminul său.

În timpul cît Iacob a locuit la Laban, unchiul său, s-a angajat într-o activitate care i-a solicitat eforturi, trudă, sacrificiu. Zece de ani a muncit cu dăruire și devotament. „Și anii aceștia i s-au părut ca vreo cîteva zile” Gen. 31,20. Vorbînd despre timpul acesta și despre natura lucrului său în casa lui Laban el zicea:

„Iată, am stat la tine douăzeci de ani; oile și caprele nu țî s-au stîrpit, și n-am mîncat berbeci din turma ta. Nu țî-am adus acasă vite sfîșiate de fiare; eu însumi te-am despăgubit pentru ele; îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua, sau ce mi se fura noaptea. Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig; și-mi fugea somnul de pe ochi. Iată, douăzeci de ani am stat în casa ta, țî-am slujit patrușprezece ani pentru cele două fete ale tale, și șase ani pentru turma ta, și de zece ori mi-ai schimbat simbria. Dacă n-aș fi avut cu mine pe Dumnezeuul tatălui meu, pe Dumnezeuul lui Avraam, pe Acela de care se teme Isaac, mi-ai fi dat drumul acum cu mîinile goale. Dar Dumnezeu a văzut suferința mea și osteneala mîinilor mele, și ieri noapte a rostit judecata” Gen. 31,38-42.

Întrebarea pe care Iacob o pune lui Laban: „Cînd am să muncesc și pentru casa mea?” — reflectă sentimentul responsabilității sale ca părinte. Dumnezeu l-a binecuvîntat cu mulți copii, o casă mare. Copiii sînt o sursă de bucurie și fericire dar și de îngrijorare. Părinții trebuie să muncească pentru viitorul

copiilor și pentru educația lor. Iacob era conștient de obligativitățile sale. El se gîndea și plănua cu privire la viitorul copiilor săi. Avea de creat o bază materială fiecăruia dintre ei, o situație avantajoasă de la care să pornească în viață. Aceasta era o problemă majoră pentru Iacob. De asemenea el se simțea responsabil a face din casa sa o casă de patriarh, așa cum a fost casa bunicului său Avraam și a tatălui său Isaac, iar din copii săi trebuia să facă niște copii de patriarh „o binecuvîntare” pentru „toate familiile pămîntului”. Cită strădanie, cită muncă, cite sacrificii și cită suferință pentru un așa proiect, pentru o lucrare de așa amploare. El și-a crescut copiii în spiritul iubirii față de Dumnezeu și față de muncă. I-a învățat să fie harnici, întreprinzători, cinstiți, buni și ascultători. Pe Iosif l-a trimis odată la frații săi la Sihem, la care acesta răspunde: „Iată-mă, sint gata”. Mai tîrziu pe timpul foametei, Iacob a zis fiilor săi: „Pentru ce stați și vă uitați unii la alții?” Și a zis: „Iată, aud că este griu în Egipt” „Pogoriți-vă și cum-părați-ne griu de acolo, ca să trăim și să nu murim” Gen. 37, 13; 42, 1-2.

Munca lui Iacob pentru casa sa, în ciuda faptului că a avut multe necazuri și încercări, n-a fost în zadar. Ea a adus roade; Iacob a avut succes în lucrarea lui și a putut sluji ca pildă pentru mulți părinți și copii, pînă în ziua de azi. Experiența lui a fost o lecție bună pentru generațiile următoare. Și noi avem de învățat lucruri importante din istoria vieții acestui patriarh.

Avem de învățat pe lîngă lecția credinței statornice, biruitoare și lecția hărniciei, a muncii sîrguincioase, lecții practice pentru părinți și copii, pentru bătrîni și tineri. Oamenii se formează în cămin, misiunea acestuia fiind de a oferi societății, omenirii, bărbați și femei a căror influență pozitivă să fie o binecuvîntare. „Căminul — spune serva Domnului — trebuie să fie un loc de învățămînt dînd dovadă de frumusețe adevăratelor principii de viață. O astfel de dovadă va fi o putere spre bine în această lume. Cînd tinerii ies dintr-un astfel de cămin, lucrurile pe care ei le-au învățat aici, le împărtășesc și altora. Principii mai nobile de viață sînt însămîntate și în alte familii și o influență înălțătoare lucrează în societate” (D.V. 250).

Se spune despre mama Grahilor —Cornelia, celebra matroană română, fiica lui Scipio Africanul, că atunci cînd a rămas văduvă, a re-

DIN CUPRINS :

• Învață-ne să ne rugăm (X)	cop. I
• Pagina Președintelui	cop. II
• Muncă și responsabilitate	1
• Desăvîrșirea — este oare posibilă ?	2
• Suferințe și remedii (IV)	5
• Amvonul și vocația sa estetică	8
• Epistola către Evrei	9
• Chemarea-casa-patria	13
• Neprihănirea prin credință (VII)	15
• Din viața Bisericii	18
• Sfirșit de cale	cop. III

fuzat propunerea lui Ptolomeu de a deveni regina Egiptului, preferând să se consacre educației fiilor ei, Tiberiu și Caius Grahus. Ea le-a insuflat dârzenia și curajul, dragostea pentru binele altora, făcând din ei doi vajnici luptători în slujba poporului. Când într-o zi o patriciană bogată, etalându-și giuvaerurile scumpe, i-a cerut Corneliei să-i arate și ea nestematele, aceasta, prezentându-i copiii, i-a spus: „Iată bijuteriile și podoabele mele”. Mama Grahilor a devenit astfel expresia care personifică o femeie de un devotament dus până la eroism față de copiii ei.

Să ne cunoaștem responsabilitățile noastre în cadrul familiei; să avem o înțelegere corectă a însemnătății lucrării ce cade în sarcina părinților, este una din marile nevoi ale timpului nostru. Următoarele citate ale Spiritului Profetic ne arată în ce constă aceste răspunderi și care este lucrarea părinților, lucrarea familiei.

„Lucrarea părinților stă la temelia oricărei alte lucrări. Societatea se compune din familii și este ceea ce capii de familie fac din ea. Din inimă ies „izvoarele vieții”, iar înima societății, a bisericii și a națiunii este familia. Bunăstarea societății, succesul bisericii, înaintarea națiunii, depind de influențele din familie.”

„Nici o altă lucrare nu atrage după sine rezultate mai mari sau mai cuprinzătoare decât lucrarea taților și mamelor... Dacă viața de cămin ar fi curată și sinceră, dacă copiii care ies de sub autoritatea lui ar fi pregătiți să îndeplinească răspunderile vieții, ce schimbări s-ar vedea în lume!... Părinții pot pune temelia unei vieți sănătoase și ferice pentru copiii lor. Ei îi pot trimite mai departe din casa lor având tăria de a se împotrivi răului și curajul de a se lupta cu succes în problemele vieții. Ei pot să le însușească dorința și să le dezvolte puterea de a face din viața lor o onoare pentru Dumnezeu și o binecuvântare pentru lume. Ei pot să ia cărări drepte pentru picioarele lor, prin soare și prin umbră până la înălțimile măreției de sus.”

„Mai de preț decât orice moștenire de a avea pe care ați putea-o da copiilor voștri, va fi darul unui corp sănătos, a unei minți sănătoase și a unui caracter nobil.”

Întrebarea pe care o pune Iacob este o provocare pentru toți părinții; ea cuprinde un adevăr profund cu mari implicații atât în viața religioasă cât și în cea socială; ea se referă la o datorie ce nu poate fi ignorată. Apostolul Pavel spune în acest sens: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios” 1 Tim. 5,8.

„Sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit... Iată la ce lucrez eu”... (Col. 1, 28-29).

Nicolae Popescu
Secretarul Uniunii A.Z.S.

desăvârșirea:

este ea oare posibilă?

Amplificând caracteristicile „slujitorului înțelept și credincios”, Domnul și Mintuitorul nostru ne-a dat parabola celor zece fecioare, în care El folosește principiul întârzierii venirii marelui. Experiența acestor zece fecioare, raportată la răspunderea ce o avem în timpul când mirele întârzie să vină, ilustrează „experiența bisericii, a celor care vor trăi chiar în timpul dinaintea celei de a doua veniri a Sa” (P.D. ed. 1980, p. 325).

Cele două grupe de fecioare ilustrează cele două grupări ce se află în mijlocul bisericii creștine în general, cum și în mijlocul bisericilor ce au orientarea, convingerea în revenirea Domnului, în special. Amindouă grupările mărturisesc așteptarea pe Domnul lor. Amindouă grupările posedă și dau o mărturie publică despre doctrina lor, despre candelile lor doctrinale, și toți sînt membri ai bisericii, în bună rânduială cu toate cerințele calității ce o au. Prin candelă este reprezentat Cuvîntul lui Dumnezeu. „... Toate aveau candelă (lămpi) ... Toți cunosc Sfintele Scripturi” (idem, p. 326—327). Deosebirea, însă, dintre cele două grupe nu constă în doctrina pe care o cred, ci în ceea ce a făcut această doctrină pentru ei ca persoane.

Astfel, o lampă, o candelă ce arde cu ulei nu este de nici o valoare într-o noapte întunecoasă, dacă nu are ulei; o rază de lumină nu valorează deloc dacă nu există o sursă de energie care să o mențină. Lampa este făcută spre a fi un instrument, și nicidecum un obiect, care — în principal — să fie admirat pentru frumusețea sau ingeniozitatea lui; scopul unei lămpi este acela de a ajuta la producerea luminii.

Dar în această parabolă lumina nu este nici lampa și nici uleiul din ea. Lumina nu este doctrina biblică, indiferent cât de pură și cât de bine este ea cunoscută, nici Duhul Sfînt nu este lumina. Lumina este mărturia unei vieți asemenea lui Hristos, transformată de puterea Duhului Sfînt și modelată de principiile biblice. „Prin Duhul Sfînt, Cuvîntul lui Dumnezeu este o lumină, de îndată ce devine o putere transformatoare în viața aceluia care l-a primit. Sădind în

inimile lor principiile Cuvîntului Său, Duhul Sfînt dezvoltă atunci în oameni atributele lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale — caracterul Său — trebuie să strălucească în urmașii Săi (idem, p. 330).

Cu alte cuvinte, cele cinci fecioare nechibzuite n-au fost lăsate afară pentru că lămpile sau candelile lor nu erau tot așa de frumoase sau tot așa de mari ca ale celor cinci fecioare înțelepte. Ele n-au putut fi împreună cu cei ce au luat parte la ospățul nunții, n-au putut lua parte la lucrarea de pregătire a căii pentru venirea marelui, pentru că lămpile, candelile lor nu dădeau nici un fel de lumină.

Pentru creștinii serioși, însemnătatea este foarte clară. Membrii comunităților noastre, care pot cita pe dinafară Biblia (și de fapt și de drept avem nevoie de cit mai mulți membri de acest fel), dar care n-au fost transformați de Duhul Sfînt, nu sînt reprezentanți demni ai modului de viață al lui Hristos, acum cînd Evanghelia împărăției trebuie să fie vestită în toată lumea. Cu toată doctrina lor, ei sînt încă nepregătiți spre a da mărturie despre vestea cea bună, cum că Isus Hristos domnește în inimile oamenilor. Un martor este ceva mai mult decât un avocat care are faptele — căci un martor depune mărturie despre cele ce el a văzut și auzit; nimeni nu este cu adevărat convertit numai printr-un argument intelectual.

Cele cinci fecioare înțelepte simbolizează pe creștinii ce așteaptă revenirea Domnului Hristos, ale căror comportare și doctrină vor aduce lumină în inimile sincere din lumea întreagă; lumina modului lor de viață aduce simfămintul urgenței pentru aceia care sînt aproape de Impărăția Cerurilor, determinîndu-i pe aceștia să dozească a duce o astfel de viață. Cum se poate oare maturiza un creștin așteptător al revenirii Domnului, spre a deveni o astfel de persoană? Pentru a răspunde la această întrebare, Isus Hristos a prezentat parabola talanților.

Parabola talanților înfățișează principiul ce determină pe fiecare membru sincer al bisericii să fie asemenea fecioarelor înțelepte în

timpul în care revenirea Domnului Hristos întîrzie. De fapt, întreaga parabolă este menită a învăța pe creștini „ce înseamnă a veghea în vederea revenirii Sale“ (idem, p. 255).

Talanții erau o anumită cantitate de bani și nu o însușire naturală de a face ceva deosebit. Suma cea mai mare de bani a fost incredințată aceluia care au fost dăruiți cu o deosebită iscusință, fie în mod ereditar, sau datorită împrejurărilor sau și dintr-un motiv și din altul. „Fiecăruia după puterea lui“ (Mat. 25,15). „Talentele n-au fost împărțite după capricii. Cel care are capacitatea de a folosi cinci talanți primește cinci“ (idem, p. 258).

Cu alte cuvinte, acele care au o iscusință deosebită li se oferă ocazii mai mari și mai multe spre a se dovedi folositori. De la cei care sînt mai iscuși se cere mai mult. Dar fiecare are unele răspunderi, pentru că fiecare poate face ceva cu ceea ce are și ceea ce este, și el poate să dezvolte ceea ce posedă. Prima datorie a creștinului este dezvoltarea.

„Tema fundamentală a acestei parabole este aceea că servul credincios și înțelept, fecioarele cele înțelepte, creștinii cei serioși în viața și umblarea lor, au înțeles că prima lor datorie față de Dumnezeu și față de oameni este dezvoltarea lor proprie“ (idem, p. 259). El face ca preocuparea vieții sale să fie aceea de a crește din punct de vedere intelectual, fizic, social și spiritual. O astfel de atitudine, de hotărîre, se face cu un singur scop și anume, de a sluji Domnului și de a zidi Împărăția Sa prin puterea pe care Domnul Dumnezeu său i-o pune la dispoziție. Dezvoltarea deplină a ființei este primul act de recunoștință manifestat de creștin, față de Domnul său, care l-a răscumpărat. Ajutînd pe Domnul Universului să demonstreze ceea ce poate face puterea Sa pentru cei păcătoși, este de fapt un aspect al dezvoltării personale a creștinului. Un alt aspect este acela de a dezvolta iscusința proprie spre a fi gata pentru orice situație și pentru orice ocazie din viață, spre a face din creștin un reprezentant modern al lui Isus Hristos, o demonstrare a dragostei și a interesului ce l poartă.

Parabola ne învață că adevăratul obiectiv al vieții este și rămîne slujirea. „Legea slujirii“ este singura cale spre o sănătoasă împlinire a personalității, și cu calea de a împlini voia lui Dumnezeu. Nu numai că noi trebuie să fim binevoitori a fi folositori, dar trebuie să facem în mod categoric ceva în vederea dezvoltării noastre, astfel încît cu adevărat să putem fi folositori atunci cînd se ivește ocazia. Ce păcat că atît de mulți simpatizează cu nevoile altuia, fie că este vorba de o prăbușire fizică sau o

cădere spirituală sau morală, și totuși nu sînt în stare să facă ceva mai substanțial pentru ușurarea lui! Slujitorul credincios și înțelept nu este prietenul care-și frînge mîinile în fața nevoii altuia; ci este slujitorul acela pregătît care poate să lumineze calea cu lumina sa, care poate aduce ușurare celui în necaz, atunci cînd asistența omenească este posibilă.

Duhul Sfînt asistă pe slujitorul cel credincios și înțelept, pe cele cinci fecioare înțelepte, în două feluri: El îi imputernicește zilnic spre a crește și persevera în lucrarea de autodezvoltare; iar cînd oamenii vor avea uneori ocazii peste capacitățile lor naturale, Duhul Sfînt va fi atunci gata să ajute cu plăcere la creșterea potențelor capacităților omenești, cu darurile Sale.

În această parabolă ce înfățișează pregătirea creștinilor în zilele din urmă, învățăm că Dumnezeu așteaptă de la un important număr de creștini maturi ca aceștia să-și pregătească de așa manieră caracterele, încît ele să reprezinte în mod drept caracterul lui Hristos. În întreaga interpretare a servei Domnului, privind această remarcabilă relatare, se află chemarea la desăvîșire, un cuvînt pe care ea îl folosește în mod invariabil cu fundamentalul concept biblic, și anume, că Dumnezeu caută și așteaptă reproducerea caracterului lui Hristos în creștinii din ultima generație de pe pămînt. Ținta propriei dezvoltări este plînatatea staturii lui Hristos (Efes. 4,13). Se pare că o înțelegere a desăvîșirii nu va accepta altceva mai prejos decît aceasta.

Cerința perfecțiunii morale

În dezvoltarea acestui concept, în analiza acestei parabole făcută de E.G. White, ea este categoric de precisă cînd spune: „De la toți se cere desăvîșirea morală. Nicio dată n-ar trebui ca noi să coborîm standardul neprihănit, pentru a ne acomoda tendințelor spre rău, fie moștenite, fie cultivate. Noi trebuie să înțelegem că nedesăvîșirea caracterului este păcat. Toate atributele neprihănite ale caracterului se află în Dumnezeu ca un tot desăvîșit, armonios, și toți aceia care primesc pe Domnul Hristos ca Mintuitor personal, au privilegiul de a avea aceste calități“ (idem, p. 259).

Ținta atingerii unei înalte ținute morale, a desăvîșirii, acoperă toate aspectele vieții. Biblia abundă în apeluri adresate creștinilor de a avea o gîndire sănătoasă și a acționa în dragoste și într-o desăvîșită ascultare de Dumnezeu (Mat. 22,37-39; 1 Cor. 10,31). Noi trebuie să facem totul pentru desăvîșirea fiecărui organ al corpului și pentru calitatea gîndirii noastre. Creștinii cei consacrați vor păstra corpul lor „în cele

mai bune condiții din punct de vedere fizic și sub cea mai spirituală influență, pentru ca talanții ce ne-au fost dați să aducă cele mai mari foloase. Tot ceea ce slăbește puterea fizică face să scadă și capacitatea intelectuală, făcînd-o mai pușin în stare să facă deosebire între bine și rău“ (idem, p. 272).

Asupra membrilor consacrați al bisericii Domnul așează „obligația dezvoltării minții...“, pînă la deplina ei capacitate, pentru ca să putem cunoaște și iubi pe Creatorul nostru, cu toată puterea minții noastre... Dumnezeu cere instruirea facultăților noastre mintale. El a plînut ca slujitorii Lui să aibă o inteligență mai mare și un discernămint mai clar decît cei din lume; de aceea, El este neplăcut impresionat de aceia care sînt prea neglijenți, sau prea indolenți spre a deveni lucrători eficienți și bine instruiți“ (idem, p. 262).

Toate acestea pot suna ca o imposibilitate pentru orice om cîștit, conștient de slăbiciunea omenească ce-l copleșește. Dar Dumnezeu nu cere imposibilul. Deși El nu ne-a dat asigurarea că atingerea desăvîșirii caracterului este o problemă ușoară, El a făcut clar faptul că nimeni n-ar trebui să spună: „Nu pot să-mi corectez defectele caracterului“. Dacă ajungi la o asemenea hotărîre, cu siguranță că nu vei ajunge să obții viața veșnică. Imposibilitatea stă în propria ta voință. Dacă nu vrei, atunci nu vei putea birui. Dificultatea adevărată stă, de fapt, în slăbiciunea unei inimi nesfîșite și în refuzul de a se supune controlului lui Dumnezeu“ (idem, p. 260).

Deși trebuie să facem eforturi pentru dezvoltarea noastră fizică și intelectuală, folosind fiecare ocazie pe care o avem pentru a crește, și în consecință făcînd să crească ocaziile noastre de a ne dovedi de folos, totuși în aceste domenii nu vom atinge niciodată perfecțiunea pe care au cunoscut-o Adam și Eva în Eden. Nicăieri în Sfînta Scriptură sau în scrierile sorei E.G. White nu găsim chemarea la o asemenea perfecțiune.

Dar în domeniul moral al dezvoltării caracterului, desăvîșirea nu numai că este posibilă, ci este și așteptată și dorită. De multe ori serva Domnului susține această învățătură biblică în declarații ca acestea: „Toți aceia care prin credință ascultă poruncile lui Dumnezeu vor atinge acea stare de nepăcătuire în care au trăit Adam și Eva înainte de păcătuirea lor. Cînd ne supunem lui Hristos, atunci trăim viața Lui. Aceasta înseamnă a fi înveșmîntat cu hainele neprihănitului Sale“ (S.T. 29 iulie 1902).

D. Popa

Învăță-ne să ne rugăm (X)

(urmăre din cap. 1)

Doxologia din Rugăciunea Domnască este pledoaria, este apelul la încheiere, este rugămîntea ca cele șapte cereri din rugăciune să fie satisfăcute. Ea prezintă, de asemenea, argumentul motivelor pentru care rugăciunea a fost înălțată și încrederea noastră că vom primi răspunsul. Noi nu cerem ceva ce este cu neputință de realizat, pentru că Cel cărui ne adresăm „poate să facă nespuse mai mult decît cerem sau gîndim noi”. În această doxologie noi recunoaștem puterea lui Dumnezeu de a ne da ceea ce îi cerem. Așteptarea răspunsului nu este întemeiată pe nimic din noi înșine, că am fi ceva, sau că sperăm a fi; nici pe fapte și merite omenestii, ci numai pe Dumnezeu, și aceasta pentru că îi cunoaștem caracterul și puterea. „Pledoaria noastră nu este nici chiar credința sau lipsa noastră de ajutor, ci rugămîntea noastră se întemeiază pe Împărăția, pe puterea și pe slava Lui. Prin cuvîntul acesta mic „căci” sau „pentru că”, noi nu facem altceva decît să punem piciorul nostru pe treapta tronului Său și să amintim Domnului că în El noi căutăm temeiurile speranțelor și așteptărilor noastre” (A. Saphir).

Recunoașterea suveranității lui Dumnezeu este un element esențial al rugăciunii. „A Ta este Împărăția” este recunoașterea faptului că Împărăția nu este a noastră. Satana este un uzurpator, el stăpînește ca prinț al acestei lumi și face numai cît îi permite Dumnezeu, Supremul Stăpînitör. Pentru că Hristos a murit ca să nimicească puterea celui rău, Tatăl a dat împărăția acestei lumi Fiului Său, despre care se spune că este „Domnul împăraților lumii” (Apoc. 1,5). O altă traducere spune: „Prințul peste împărăția pămîntului”. Că împărăția este numai a Domnului, este dovedit din multe texte, cum ar fi: Dan. 4,17.34-35; 7,18.27; Mat. 13,41-43; 1 Cor. 15,24.25. Există încă multe lucruri neplăcute în împărăție, după cum sînt mulți vrăjmași ai Împăratului, dar cu toate acestea împărăția aparține lui Dumnezeu, Stăpînitörului suveran.

—Suveranitatea lui Dumnezeu—

Recunoașterea suveranității supreme a lui Dumnezeu a fost una din cele mai grele lecții de învățat

pentru omul răzvrătit, și numai puțini au învățat-o pe deplin. În mod deosebit a fost greu pentru regii și potențaii lumii să recunoască cu umilință că puterea și autoritatea lor nu sînt supreme. Cele zece plăgi asupra Egiptului nu au reușit să învețe pe Faraon această lecție. Nebucadentzar a învățat-o numai după o aspră și umilitoare experiență. Belșatar a învățat-o prea tîrziu. Solia scrisă pe zidul palatului imperial, de către o mină nevăzută, i-a pecetluit soarta. Napoleon și-a recunoscut greșala, după ce a fost exilat pe insula Sfînta Elena. Ca persoane, și noi trecem prin aceleași lupte, în a ceda propria noastră „împărăție” suveranității lui Dumnezeu, spre a-L putea încununa pe El ca Domn al vieților noastre.

Rugăciunea Model se încheie cu un „Amin”. M. Luther spunea: „Cum îți este **aminul**, așa ți-a fost și rugăciunea”. Acest **amin** este folosit adesea, însă nu cu o adevărată însemnătate a înțelesului lui. El este rugămîntea finală și urgentă ca cererile noastre să fie împlinite. Cuvîntul are mai multe sensuri. Mai întîi, el indică sfîrșitul unei predici sau a unei rugăciuni. El este ultimul cuvînt în cererea către Dumnezeu sau în rugămîntea purtătorului de cuvînt, care vorbește din partea lui Dumnezeu. El este și o expresie de aprobare din toată inima a ceea ce a fost spus. El înseamnă „așa să fie”, sau „așa este”, și din cauza aceasta reprezintă o profundă convingere. Prin el, se exprimă încrederea că tot ceea ce am cerut, ni se va acorda. „Aminul” are o aceeași însemnătate ca un „da” sau „în-

tr-adevăr”. Noi l-am folosit de atîtea ori și de multe ori l-am însoțit cu lacrimi, încît expresia se găsește în stare prezentă în viața oricărui rugător și închinător sincer.

Din cite cunoaștem, „aminul” a fost folosit pentru prima dată de vremea lui Moise. Cînd preotul rostea un jurămint solemn, persoana acuzată răspundea printr-un **amin**. Cînd binecuvîntările și blestemele au fost rostite de pe Muntele Ebal, poporul răspundea cu un **amin** unit. Cînd David și Israel au sărbătorit întoarcerea chivotului cu Legea din casa lui Obed Edom, Asaf și muzicanții săi cîntau cîntarea de laudă care se încheia prin cuvintele: „Binecuvîntat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel din veșnicie în veșnicie”; tot poporul a zis: „Amin!” (1 Cron. 16,36). David și-a terminat Psalmul 106 cu aceeași declarație: „Binecuvîntat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, din veșnicie în veșnicie! Și tot poporul să zică: „Amin!” Lăudați pe Domnul”. Cînd Ezra a citit cartea Legii și s-a rugat în adunarea de sub cerul liber, pe ulițele Ierusalimului, după întoarcerea captivilor din Babilon, „tot poporul a răspuns ridicînd miinile: „Amin! Amin!” Și s-au plecat și s-au închinat înaintea Domnului, cu fața la pămînt” (Neem. 8,1-6).

Aminul a fost folosit mereu în biserica primară, atît de către apostoli, cît și de către membri. Adunarea răspundea adesea la soliele mișcătoare cu aminuri din inimă, ca să dovedească aprobarea lor pentru solie și să încurajeze pe vorbitor. Unul din primii scriitori bisericești descrie aminurile adunării ca fiind „asemenea cu valurile ce se rostogolesc pe țărîm”. Multe aminuri au fost auzite în timpul marii Reformațiuni, în timpul rededeptărilor wesleiene și ale altor rededeptări care au urmat. Oare adunările creștine moderne se vor entuziasma la auzirea unei predici sau a unei rugăciuni, încît să răspundă cu un amin unit? Cuvîntul este folosit mai rar în zilele noastre, iar cei care îl folosesc așa cum trebuie, aproape că sînt socotiți fanatici sau sentimentali și emotivi. Și din cauza aceasta, alți credincioși devotați preferă să-și stăpînească entuziasmul și să reducă la tăcere răspunsurile lor. Dar acesta nu este un motiv ca să nu se audă un cor de aminuri, cu voce încetă și solemnă, cînd o solie sau o rugăciune mișcă coardele sensibile ale inimilor lor.

Dar aminul mai are o însemnătate. El este unul din marile și sfintele Nume ale scumpului nostru Mintuitor, isus Hristos. El își începe solia către Biserica din Laodicea cu declarația: „Iată ce zice

(Continuare în pag. a 20-a)

SUFERINȚE ȘI REMEDIU (IV)

Dar marile descoperiri ale secolului 19, pregăteau terenul pentru marea revoluție științifică și tehnică a secolului 20. Anii care au urmat, au accelerat ritmul dezvoltării din ce în ce mai mult, încât s-au depășit chiar și cele mai îndrăznețe previziuni.

Ochii noștri pot privi fotografiile ale planetelor sistemului nostru solar, luate de la mică distanță și sondăm spațiul sideral pe distanțe neînchipuit de mari. Telescoapele ne aduc vești despre lucruri ce există la zeci de mii de ani lumină depărtare, iar undele radio, culeg din cosmos date despre limbajul neînțeles al stelelor. Văzduhul, uscatul și adâncurile abisale ale mărilor și oceanelor își dezvăluie tainele, iar lumea a devenit neîncapeătoare pentru dorințele de expansiune ale omului. Explozia de informații, pe căi audio-vizuale, ca și avalanșa de publicații, ne fac martori oculari ai întâmplărilor și fenomenelor care se petrec la mii de km de noi. Timpul și spațiul, s-au comprimat până într-atât, încât distanțele au încetat să mai fie un impediment major, iar puterile omului s-au amplificat atât de mult încât aproape totul este posibil.

Medicina a cunoscut prefaceri de fond. În domeniul explorărilor s-au făcut progrese deosebit de mari.

Din 1895, când Röntgen a descoperit razele X care-i poartă numele, acestea au adus servicii altui medicinii cât și în numeroase alte domenii. Din 1921, când Sicard a descoperit lipiodolul, substanțele radio-opace care i s-au adăugat, a făcut posibilă explorarea organelor cavitate și parenchimatose. Introducerea izotopilor radioactivi, ca mijloc de investigație sau terapeutică, ca și a radioterapiei în bolile maligne, ne arată drumul glorios parcurs de acest capitol important al medicinii, astăzi fiind de neconceput asistența medicală fără explorări radiologice. Urmările bombardamentelor atomice de la Hiroshima și Nagasaki din 1945, ca și consecințele pe termen lung ale iradierilor cu acel prilej sau în alte împrejurări, au făcut în același timp ca întrebările lor să fie însoțite de un număr atât de mare de morți, cât nu se poate înțeli în alte domenii. Este mijlocul care în același timp, „poate să descopere, să vindece sau să omoare”.

Gastroscopul, fibroscopul, rectoscopul, bronhoscopul, etc., ne dezvăluie starea morfologică normală sau patologică a organelor care comunică cu exteriorul.

Cateterismele, adevărate sonde profunde introduse în organism oferă posibilitatea de a stabili cu precizie parametrii funcționali normali sau patologici. Combinarea diferitelor procedee de explorare, ne dă posibilitatea să obținem imagini ale funcționării inimii, statie sau cinematografice, făcând ca intervențiile chirurgicale pe inimă să fie făcute cu riscuri minime.

Explorarea biocurenților diferitelor organe, ne dă informații despre funcționarea creierului, inimii, mușchilor, etc.

Biochimia, ne informează despre componentele singelui, funcțiile metabolice, ale organelor vitale, și un număr minim de analize, însoțește orice asistență medicală, fie ea cât de sumară.

Genetica, știința transmiterii caracterelor ereditare, care în ultimii ani a luat un avânt deosebit, ne poate înștiința despre moștenirea biologică a generațiilor următoare. Și lista mijloacelor de explorare se poate lungi mult.

Descoperirea vitaminelor la începutul secolului, a dus la cunoașterea, ameliorarea sau dispariția a o serie de boli carentiale. Hormonii glandelor cu secreție internă, odată descoperiți, izolați, purificați și unii chiar sintetizați, au permis menținerea în viață a o serie de bolnavi cum ar fi diabeticii, mai ales tineri, mixedematoșii etc. sortiți pieirii în milenii trecute.

Extinderea vaccinărilor în proporție de masă, au adus sub control un mare număr de boli contagioase cum ar fi tetanosul, difteria, febra tifoidă, etc. încât unele din ele rămân neîntâlnite de studenți sau practicieni în timpul anilor de studii sau în practica lor, din cauza rarității sau dispariției lor. Insecticidele, folosite contra țânțarilor au limitat și chiar au eradicat malaria pe o întinsă suprafață a planetei. De curind, variola a fost declarată eradicată în întreaga lume, o victorie a omului împotriva unui dușman milenar.

Dacă la începutul secolului, actul terapeutic era doar „o concesie făcută exigențelor și prejudecăților publicului”, de atunci și până astăzi, arsenalul terapeutic s-a dezvoltat atât de uimitor, încât tuberculoza a încetat să mai fie o calamitate, holera și ciurma nu și-au mai făcut apariția în țările civilizate, lepra și-a restrins aria de răspândire, psihiatria a lepădat cămașa de forță, streptococul afectează tot mai puțin articulațiile și cordul copiilor sau tinerilor, etc.

Antibioticele, intuite de Babeș în 1885, descoperite de Fleming în 1929 și introduse în terapeutică în 1941, au dus la salvarea a milioane de vieți.

Tehnicile de reanimare, redau vieții cazurile cele maiperate. Pătrundem cu bisturiul adinc în creier, deschidem inima ca pe o carte, iar dacă necesitățile o cer, o înlocuim sau putem adăuga alta alături de ea. Funcțiile cordului și plămînilor pot fi temporar suspendate și preluate de o aparatură sofisticată, pentru ca apoi să fie reluate. Putem înlocui rinichii, și dacă este cazul, ne putem chiar dispensa de ei. Și ce am putea spune despre cite știri senzationale ne sînt rezervate în fiecare zi?

Aceste victorii majore în luptele cu forțele naturii, care ne dau senzația de bunăstare și confort, au însă și reversul lor.

Primejdiile care planează asupra omenirii, au astăzi proporții catastrofale la scară planetară. Lumea este atât de vulnerabilă, încât dispariția speciei umane, ca de altfel a întregii biosfere, se poate produce dintr-o simplă eroare. Repartiția inegală a bogățiilor lumii, ca și a binefacerilor civilizației, reprezintă o permanentă sursă de conflicte și tulburări locale sau regionale și amenință oricind să ia proporții mondiale. Crizele care bîntuie lumea, extinse pe orizontală, simultaneitatea lor, ca și factorii care le generează, le fac tot mai greu de soluționat.

Vorbim de trei lumi, deși nu există decît una. În țările lumii „a treia”, a celor sărace și rămase în urmă, milioane de oameni mor încă de foame sau sînt malnutriți, în timp ce în „lumea întia” și chiar în „a doua”, alte milioane mor din cauza supranutriției. Bolile parazitare, numără încă sute de milioane de victime. Lepra cuprinde încă 11 milioane de ființe umane în peste 70 de țări ale Asiei și Africii. Sîntem confrunțați cu pandemii gripale, hepatitele virale sînt încă o problemă a medicinii contemporane. Streptococile cu urmările lor asupra articulațiilor dar mai ales asupra inimii, creierului și rinichilor, se mențin în atenție, printre obiectivele de soluționat ale medicinii viitorului.

Impactul civilizației asupra sănătății unei lumi luate prin surprindere, a produs mutații în patologie, vechile boli fiind înlocuite cu altele noi, cu urmări tot atât de dezastruoase, dar cu particularități etiologice și evolutive care ridică noi probleme medicinii secolului nostru. „Ne aflăm acum, către sfîrșitul secolului XX, cînd dominanta majoră a

patologiei umane este reprezentată de bolile netransmisibile. Într-adevăr, dacă maladiile cu cauză unică, în speță cele infecțioase, au pierdut, în marea lor majoritate, din importanță, în configurația tabloului epidemiologic, îndeosebi în țările dezvoltate din punct de vedere economic, sînt pe prim plan, așa zisele „boli ale civilizației contemporane”: bolile cardio-vasculare, bolile cronice ale unor aparate și sisteme, bolile de nutriție, neoplaziile, bolile neuropsihice, afecțiunile stomatologice, malformațiile congenitale, bolile genetice, accidentele, etc.

Confruntarea cu aceste boli este urmarea decalajului dintre evoluția precipitată a societății moderne și capacitatea relativ moderată de adaptare a omului, supus unui complex de variabilitate, intricate unele în altele. În țările dezvoltate din punct de vedere tehnic populația este supusă la efecte patologice cîteodată necunoscute: aditivi alimentari, poluanți ai mediului aerian și acvatic, radiații, circulație, droguri, stress. Această gamă de factori nocivi neinfecțioși, acționează deseori ocult, asimptomatic sau la limita „vizibilității clinice”. Astfel

„Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta.”
Ioan 9,6

speranța de viață după ce a crescut mult, începe să scadă. Frecvența cancerului crește, maladiile cardio-vasculare fac ravagii. Afecțiunile cardiovasculare, hipertensiunea arterială, ateroscleroza și insuficiența coronariană, alcătuiesc așa numita „triplă sinistrită”, iar infarctul miocardic se plasează pe primul loc în ierarhia accidentelor vasculare. Cardiopatia ischemică, reprezintă, în S.U.A. cea mai frecventă cauză de deces: o persoană din patru își pierde viața datorită acestei afecțiuni care este responsabilă a circa 200 de morți pe zi. Drogurile, alcoolul, tutunul și accidentele de circulație, alături de bolile mintale, fac astăzi mai multe victime decît cele mai tragice epidemii din secolele trecute.

Fumatul joacă rol atît în deteriorarea sănătății, cît și în decesele premature. Tutunul este responsabil, în unele țări, unde fumătorii sînt numeroși, de 90% din decesele de cancer pulmonar, de 75% din decesele prin bronhopatii și de 25% din decesele prin cardiopatie ischemică la bărbații sub 65 de ani.

Se apreciază că majoritatea bolilor cronice de astăzi, sînt consecința condițiilor de viață. Referindu-se de exemplu la infarct, cardiologul suedez

Gunar Björck se întreabă: „dacă în acest caz este vorba de o boală, sau mai bine zis, despre un mod de a muri, ca urmare a unui mod de a trăi”.

Impresia generală în unele țări puternic industrializate, este aceea a unor preocupări pe prim plan, pentru dezvoltarea unui formidabil arsenal terapeutic și, pe plan secundar, de promovare a sănătății. Medicina contemporană este încă dominată de acest practicizm terapeutic ce poate produce numeroase reacții adverse.

Cu toate aceste insuficiențe privind orientarea predominant curativistă, în ultimele decenii accentul se pune, din ce în ce mai mult, pe medicina preventivă, astfel încît, încă din anul 1964, Comitetul de experți O.M.S., într-un raport tehnic intitulat: „Stimularea medicului practician pentru medicina preventivă”, afirma că: „pe măsură ce vom înainta către sfîrșitul secolului, medicina preventivă va deveni din ce în ce mai necesară și va fi deosebit de important de a avea medici bine pregătiți pentru a o practica”. (Epid. bolilor netransm. Ed. Med. 1981 p. 8.9). Așa cum s-a subliniat, cauzele acestor stări de lucruri sînt multiple, dar una este demnă de relevat și anume, ceea ce John Bernal sublinia în mod deosebit și anume: „din păcate însă oamenii sînt, se pare, atît de nerozi, încît trebuie să vadă lucrurile pentru a le putea înțelege”. (St. în ist. soc. p. 534). Să încercăm o trecere în revistă a problematicii secolului nostru.

Bolile cardio vasculare. În țările dezvoltate ca și în țara noastră, bolile cardio-vasculare reprezintă 40—50% din totalul deceselor, depășind cu mult mortalitatea prin alte boli. Holman, le numește: „cel mai mare ucigaș al secolului 20”; Karassi: „marea suferință a oamenilor sec. 20; Lenégre: „unul din cele mai dezastruoase flagele”; sau „cea mai gigantică epidemie”. Miasnikov consideră ateroscleroza, hipertensiunea arterială și cardiopatia ischemică ca alcătuint „trio sinistru” și sînt „unealta preferată a morții”. În aceste țări, infarctul de miocard la populația sub 40 de ani s-a triplat în ultimii 15 ani. În 1978, în S.U.A., au murit prin boli cardio-vasculare peste un milion de oameni, adică într-o perioadă scurtă, au pierit mai mulți oameni decît a pierdut această țară în război, timp de un secol. Hipertensiunea arterială și ateroscleroza, produc cei mai mulți infirmi între 35 și 50 de ani, împovărînd societatea și familia cu victime dintre vîrstele cele mai productive.

În țara noastră, dacă în 1931 mureau prin aceste afecțiuni 122 de oameni la 100.000 de locuitori, numărul a crescut la 151,9 în 1948, 458,1 în 1970 și 535,1 în 1979. (Județele din Banat și Transilvania, dețin recordul (Arad 900,8; Timiș 762; Sălaj 757 etc.) față de Moldova și Dobrogea (Constanța 374,8; Neamț 379,7). Din 10 infarcte de miocard, 9 se produc la vîrste relativ tinere (nu pot fi considerate ca fiind apanajul bătrîneții). Studii de perspectivă, arată că în viitor, tendința acestor boli este de creștere reală, afectînd vîrste mai tinere, depășind ritmul creșterii naturale a populației sau modificările de structură a piramidei vîrstelor. De cele mai multe ori, ele reprezintă termenul final al unor tulburări metabolice și biochimice, sau consecința unor obiceiuri cum ar fi fumatul, consumul de băuturi alcoolice, cafeaua, ceaiul natural (rusesc sau chinezesc) etc. Pentru cunoașterea acțiunii diferiților factori asupra organismului, s-a creat noțiunea de „factori de risc” sau de „agresiune”, înțelegînd prin aceasta posibilitatea apariției unei boli ca urmare a acțiunii nocive asupra organismului a unor condiții sau factori ai mediului extern sau intern.

Ateroscleroza reprezintă factorul major de risc pentru bolile cardio-vasculare. Ateroscleroza este o tulburare metabolică complexă implicînd o gamă largă de procese biologice locale sau generale cum ar fi coagularea sîngelui, sistemele enzimatică, vasomotricitatea, retenția de sare, tulburări hormonale, etc. Expresia biochimică a aterosclerozei, o reprezintă tulburarea lipidelor (grăsimilor) circulante, care se depun, mai ales sub formă de colesterol, în pereții vaselor de sînge. Urmează un proces infla-

mator-cicatricele cu formarea unei plăci galben-sidefii, ce proemină în lumenul vasului. În timp, această plăcuță se poate rupe, fiind antrenată de curentul sanguin, lăsând în urmă o ulceratie, care va fi punct de plecare pentru formarea unui cheag, cu toate consecințele sale, mai ales că odată cu înaintarea în vîrstă, coagulabilitatea spontană a singelui, crește. Ateroscleroza duce la îngustarea pînă la o obstrucție completă a lumenului vasului, antrenînd diminuarea pînă la oprire completă a trecerii singelui spre țesutul aferent vasului interesat. Cînd debitul este diminuat, realizează clinic simptomele ischemiei, iar cînd este complet întrerupt, iar suplînire pe căi colaterale cu sînge nu este posibilă, realizează infarctul, cu distrugerea țesutului în cauză din lipsă de hrană, eliminarea lui și înlocuirea cu o cicatrice, ce nu poate îndeplini funcțiile țesutului dispărut. Testul de laborator pentru studiul aterosclerozei și a consecințelor sale, constă în determinarea grăsimilor circulante (lipemia) dar mai ales colesterolul. Modificările cantitative și calitative, ca și a raportului dintre diferitele forme de grăsimi circulante, constituie dislipidemiile. Organele cele mai afectate de ateroscleroză, sînt inima, creierul și rinichii, a căror circulație are anumite particularități.

Factorii generatori de ateroscleroză, sînt multipli. Terenul (determinat genetic), vîrstă, mediul ecologic, obezitatea, diabetul, hipertensiunea arterială, alcoolismul, fumatul ș.a. Unii dintre acești factori, se intrică, condiționează și agravează reciproc.

Supraalimentația, este caracteristica secolului nostru. Experiențele au arătat că dacă animalelor li se oferă două mixturi alimentare cu compoziție diferită, fiecare animal o va alege pe cea care oferă substanțele nutritive de care are nevoie organismul lui, în dauna celorlalte. Este ceea ce se cheamă „self selecție”. Dacă li se oferă două mixturi alimentare, din care una este deficientă iar alta normală, dar prezentarea sub aspectul proprietăților organoleptice (gust, culoare, arome, mod de prezentare) identice, animalele nu vor putea face nici o diferențiere, indiferent de carențele de care sînt urmate. După o oarecare experiență, dacă două mixturi alimentare una deficientă, iar alta normală sau îmbogățită, vor fi prezentate astfel încît cea deficitară va avea proprietăți senzoriale mai plăcute decît cealaltă, animalele vor prefera dieta carentată. Aceasta arată că gustul, mirosul, sau plăcerea ochilor, domină preferințele și alegerea alimentelor chiar în dauna sănătății. Faptul se întîlnește și la oameni, numai că, aici rațiunea ar trebui să-și spună ultimul cuvînt. „În civilizația industrială”, zice prof. Gonțea, „sortimentul produselor atrăgătoare crescînd considerabil și omul liberîndu-se de constrîngerile mistico-religioase și din obscurantismul lipsei de cultură, preferă tot mai frecvent alimentele care procură maximum de senzații plăcute sub minimum de volum și de efort masticator și digestiv”. (Alim. raț. a om. p. 32). Această „eliberare” de care vorbește autorul, nu înseamnă în același timp un avantaj, așa cum s-ar putea crede. Excesul de calorii, realizat pe seama hidraților de carbon (amidon, dulciuri) și grăsimi, supune organismul la mari încercări metabolice. Sărăcia dietelor în vitamine datorită produselor rafinate, lipsa de produse naturale bogate în fibre, enzime și vitamine, solicită din pînă organismul. Pancreasul este chemat să secrete mai multă insulină, pînă la epuizarea rezervelor sale funcționale ducînd la apariția diabetului. Grăsimile, cea mai concentrată formă de energie naturală, cunoscută, sînt depuse în țesuturi, excesul de hidrați de carbon, sînt și ei depozitați sub formă de grăsimi. Mobilizarea enzimelor din alte sectoare, pentru a acoperi nevoi imediate, perturbă funcțiile lor, cariile dentare au ajuns să intereseze 98% din populația țărilor civilizate, fermentațiile intestinale, din lipsă de fibre care să asigure evacuarea la timp a resturilor, predispuie la cancere, de colon, autointoxicații, etc. Deficiența tiامينo-glicidică, slăbește capacitatea funcțională a sistemului nervos, care și așa

este mult prea asaltat de avalanșa de informații cărora trebuie să-i facă față, ducînd la nevroze, boli psihice diverse.

Rolul dietei în ateroscleroză, este subliniat de numeroase studii. În Pakistan, unde rația calorică medie este de 1700 de calorii, din care 10% provine din grăsimi, media colesterolului în sînge este sub 110 mg% la 45% din aduți. Restricțiile alimentare impuse în unele țări în timpul celui de la doilea război mondial, au dus la scăderea mortalității prin boli cardiovasculare. „Dacă însă omul aplică știința numai în unele sectoare de activitate practică și rămîne în urmă în altele, riscul de a deveni victima propriilor sale victorii asupra naturii este inevitabil, mai ales dacă rămînerea în urmă interesează un domeniu de importanță esențială pentru sănătate cum este alimentația”. (idem, p. 45). În ceea ce privește rolul terapeutic al alimentației, același autor spune: „Din aceste fapte rezultă că, în ciuda marilor progrese realizate în arsenalul medicamentos și în chirurgie, alimentația bolnavului și-a păstrat toată importanța. Rolul dietei raționale în obținerea succesului terapeutic, nu poate fi înlocuit nici prin majorarea numărului de medicamente prescrise și nici prin recomandarea unui regim tip, inspirat de o concepție localicistă (simptomatică sau organicistă) și constînd adeseori numai din interzicerea unor produse, fără a ține seama că alimentația este o funcție generală a organismului în tot”. (idem, p. 46, 47).

Consumul de tutun, reprezintă un major factor de risc, prin ateroscleroză, datorită vasoconstricției realizate de nicotină, menținerea prelungită a lipemiei postalimentare la valori ridicate, cît și prin alte mecanisme complexe. Riscul cardiopatiei ischemice la fumători, este de trei ori mai mare ca la nefumători, iar mortalitatea este de cinci ori mai mare. Fumătoarele urmează aceeași curbă.

Consumul de alcool, predispuie la obezitate, mobilizează grăsimile din depozite, menținîndu-le în circulație, cu depozitari anormale, afectează sistemul nervos, etc.

Supraîncercările psihice — persoanele active, ambițioase, competitive, au un risc de trei ori mai mare decît persoanele cu comportament invers, mulțumite de sine. Încordările nervoase, predispuie la sfîrșit letal prin accidente coronariene într-un procent crescut.

Unele medicamente, sînt răspunzătoare de creșterea frecvenței bolilor cardiovasculare. Excesul de vit. D, anticoncepționalele, ș.a. se înscriu în această categorie.

Hipertensiunea arterială, comportă relații strînse cu ateroscleroza.

În ce privește tratamentul aterosclerozei, nu există de fapt un tratament eficient. Leziunile odată produse, sînt ireversibile. Cel mai bun tratament, constă în prevenirea ei, dar acest lucru este dificil și poate chiar irealizabil, deoarece măsurile trebuie aplicate de timpuriu, începînd cu perioada prenatală și continuînd restul vieții. Multimea medicamentelor încearcă, de cele mai multe ori fără succesul scontat, recuperarea a ceea ce se mai poate recupera, dintr-o viață irațională, trăită într-o societate a civilizației și culturii înaintate. Cucerim Terra și riscăm să ne pierdem pe noi.

Bolile digestive, reprezintă o grupă de boli, a căror relație cu alimentația nu mai trebuie subliniată. Răspîndirea lor, este destul de mare. În S.U.A. aproximativ jumătate din populație, suferă de o formă sau alta de boală digestivă. În țara noastră, 12% din populație suferă de gastrite sau ulcere gastrice sau duodenale. Fiind aparatul care primește și prelucurează alimentele în mod nemijlocit, agresiunea unei alimentații neigienice, duce la efecte sigure, imediate sau tardive. Mîncărurile prea calde sau prea reci, consistența și compoziția alimentelor, masticarea insuficientă, condimentarea puternică, fermentarea, ritmul neregulat al meselor, infestarea parazitară sau încălzirea microbiană, etc., pot acționa pe un teren normal sau cu rezistență modificată, ducînd la apariția bolii.

Dr. Ene Paulin

AMVONUL și vocația sa estetică

„Păzește-ți piciorul când intri...!”

Este cumva o poruncă, un sens nou de meditație și soliditudine, sau o reflecție a legii ascultării și respectului față de sala de cult adventă? Este un domeniu dacă doriți ce oglindește cel mai bine relația directă dintre Dumnezeu și om. Când pășim într-un asemenea spațiu prima imagine ce ne apare, este, amvonul — imaginea lui totală — de cele mai multe ori o piesă de mobilier, cu multiple funcțiuni.

Arhitectura mobilistică a acestui obiect, ar trebui să graviteze între armonie și speranță, între lumină și culoare, iar el ca punct de atracție vizual să reflecte poziția lui de „solie” și „reprezentativ” în același timp, într-un spațiu definit de pereți, plafon și pardoseală. De multe ori el se încadrează în „arhitectura lemnului”, având poziția lui directă și sigură pe coordonatele proporțiilor.

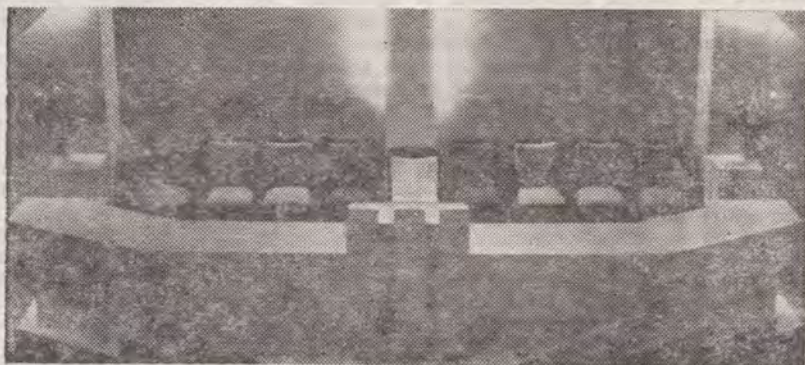
Creatorul „anonim” de amvoane, pornește totdeauna de la idei izvorite din propriile-i trebuințe, întocmai cum procedează și pentru restul obiectelor de uz gospodăresc, ce nu întotdeauna corespund proporțiilor, ritmului și atmosferei spațiului de cult advent.

Tocmai în domeniul acestei arhitecturi de interior, se evidențiază acea întrepătrundere organică dintre „utilul fundamental” și „frumosul rezultat” din însăși realizarea obiectului util, ceea ce constituie una dintre caracteristicile cele mai de seamă ale acestei arte. Fără îndoială că totdeauna este utilă cunoașterea detaliilor decorative, a tehnicii de execuție și a sistemului constructiv, ca și, toate datele legate de nivelul artei de a construi, reflectând sensuri și idei cu un conținut închegat de idealuri spirituale înalte.

Pe lemn, și când spun lemn spun AMVON, decorul arhitectural este mai totdeauna cel îmbrățișat de tehnica sculpturală a creștăturilor și a traforurilor, având ca repertoriu motivele regăsite pe uneltele gospodărești, pe obiectele de uz casnic, pe țesături, ceramică, os, piele sau fier. Amvoanele construite de frații noștri, acest lucru îl reflectă — cu toată bunăvoința și interesul unanim recunoscut. Totuși, bogăția și forma de expresie, împreună cu dispunerea elementelor urmăresc — pe de o parte — apropierea de arhitectura locului ca intenție dar nu și ca realizare, iar pe de altă — ilustrarea unor obiceiuri și credințe ancestrale.

Una dintre caracteristicile negative ale amvoanelor noas-

Să alegem linia simplă, dreaptă și riguroasă care dă spațiului lumină, putere de pătrundere, soliditate și forță de expresie. Omul din sala de cult să simtă lumina ce o reflectă amvonul, o lumină caldă, plăcută, și sinceră. La o sală îngustă și lungă recomand prin contrast un amvon simplu din 2 (două) elemente, unul orizontal și unul vertical, iar cel vertical să domine, nu prin mărime ci prin poziția lui vizuală. La o sală lată sau de formă pătrată, problema se complică deoarece trebuie să gândim și la mobilistica sălii. În asemenea cazuri recomand ca formă în plan a postamentului de amvon, figuri geometrice pentagonale, hexagonale, octogonale

Noul amvon al com. Roman

tre este prea multa preocupare de fasonare într-un anume fel a elementelor constructive, neținind seama de legile compoziției arhitecturale, cu proporțiile și trăsăturile sale stilistice, din lipsă de cunoaștere și înțelegere a fenomenului artistic.

Ornamentica lemnului nu se face oricum, pentru că deține un stil și o tehnică proprie, cu posibilități de înfățișare — învăluire și recompunere într-o gamă artistică deosebită.

Să fim foarte atenți, când concepem un amvon, când îl construim pentru că modul de tratare și tehnica de execuție, scara și raportul dintre diferitele elemente sint factori care joacă un rol important în ansamblul lor decorativ.

etc., după care se va prelua și forma mobilierului sălii.

În imaginea alăturată la comunitatea A.Z.Ș. Roman, prin lucrările de restaurare, revitalizare și reîntregire făcute, s-a luat ca bază de compoziție un octogon secționat. Mobilierul sălii preia continuu linia frântă a amvonului.

Caracteristica esențială a acestei compoziții, (amvon-postament-perete față) chiar și atunci când este vorba de asocieri de tehnici diferite — s-a căutat geometrizarea formelor cu efecte funcționale maxime, proporție, și o vizibilitate de efect. În concluzie — forma elementelor constructive și detaliile de imbinare a lor — cu un rol funcțional maxim dar imaginate dintr-o insistență

(Continuare în pag. a 20-a)

epistola către evrei

NOTE PRIVIND CAPITOLUL X — SFINȚIREA

Sfințirea este una dintre doctrinele Bibliei care, din nefericire, este cel mai puțin înțeleasă. Au fost săvârșite o sumedenie de excese religioase în numele sfințeniei, și prețioasă așa cum este ea — ca adevărată doctrină a Bibliei, perversitatea ei a adus, în general, multă vătămare cauzei lui Hristos, în mod special aceluia care au ajuns victime ale unei doctrine nesănătoase și a fanatismului religios.

N-ar trebui uitat faptul că aceia care sînt duși în rătăcire de către pretențiile extravagante ale falselor învățături despre sfințenie, nu sînt aceia care sînt indiferenți și neinteresați din punct de vedere religios. Adesea, aceștia sînt dintre cei cu un spirit activ și nerăbdători să îndeplinească voia lui Dumnezeu, dar care au fost intoxicați de noțiuni greșite și de idei false, și a căror experiență creștină tinde spre superficialitate și afișare exterioară, în timp ce neglijează învățătura sănătoasă a Cuvîntului lui Dumnezeu. Ei sînt în primejdia să depindă mai mult de impresii și sentimente, decît de voința descoperită a lui Dumnezeu în Cuvîntul Său. Numai o măsură deosebită a Duhului și a puterii lui Dumnezeu va putea să-i readucă pe drumul cel bun pe unii ca aceștia. Gîndind despre ei că sînt conduși de Duhul lui Dumnezeu, ei sînt, din nefericire, în lațul celui rău. Faptul că în aparență aceștia par să aibă o profundă religiozitate, face ca revenirea lor să se dedească a fi mult mai dificilă.

Mulțor batjocoritori li s-a oferit ocazia să rostească blasfemii la adresa lui Dumnezeu, din cauza excesului religios nesfințit al unora, cum și al mișcărilor fanatice privind sfințirea, dar cea mai mare vătămare a fost adusă celor în cauză. Așa cum s-a mai amintit, aceștia pot să fie sinceri deși sînt duși în rătăcire, și care, în mod sincer, doresc să fie de folos. Faptul acesta nu face decît să dea o și mai mare însemnătate doctrinei sănatoase. Avînd în vedere acest lucru considerăm ca o datorie să prezentăm adevărata doctrină biblică cu privire la această importantă fază a experienței creștine.

Autorul Epistolei către Evrei consideră sfințirea ca fiind ținta și apogeul experienței creștine, și la care toți ar trebui să ajungă. În capitolul acesta al zecelea, el invită „pe toți să intre cu îndrăzneală chiar în prezența lui Dumnezeu prin perdeaua din lăuntru... pe care El ne-a deschis-o” (Evrei 10,19-20). În toată epistola el prezintă mereu și mereu cititorilor săi ideea desăvîșirii, pe care n-o poate realiza ritualurile și ceremoniile, dar care a fost făcută posibil prin Evanghelie (Evr. 6,1; 7,19; 9,9; 10,1-2; 12,10.14; 13,21). Pe bună dreptate se poate spune că intenția autorului Epistolei către Evrei este aceea de a realiza în viața religioasă a cititorilor săi, în experiența lor religioasă, sfințirea. El este mult mai interesat în aceasta, decît în a scrie o lucrare teologică.

CONVERTIREA ȘI ÎNDREPTĂȚIREA. Este numai drept să luăm în discuție și să analizăm convertirea și îndreptățirea, mai înainte de a ne ocupa de problema sfințirii. Călea trăirii creștine poate fi ilustrată de următoarea diagramă, începînd cu convertirea și terminînd cu sfințirea.

Convertirea	} Calea sfințirii	{ Sfințirea
Îndreptățirea		
		{ Glorificarea

În momentul convertirii, păcătosul se întoarce de la păcat, la neprihănire; de la cel rău, la Dumnezeu. Lucrurile pe care cîndva le iubea, acum le urăște. El este acum o făptură nouă. Printr-un singur act de decizie, întregul curs al vieții s-a schimbat, și

el începe acum să urmeze și să imite pe Maestrul său.

Convertirea poate avea loc într-o clipă, sau poate să se desfășoare pe o perioadă mai lungă de timp. Viața lui Pavel a fost schimbată dintr-o dată pe drumul său spre Damasc. El fusese un persecutor al creștinilor pe care îi ura, dar deodată s-a schimbat și a început să predice învățătura pe care pînă atunci o ignora și o ura.

Totuși, convertirea nu se realizează totdeauna așa, într-o clipă. Adesea ea cere timp, mult timp, ca în cazul lui Nicodem. Într-o noapte Isus Hristos a avut o lungă discuție cu el și i-a spus că are nevoie să fie născut din nou (Ioan 3,1-13). Nicodem însă, nu înțelegea limbajul Mîntuitorului, și numai după crucificarea Acestuia el s-a înfățișat public ca fiind un convertit și un urmaș al lui Hristos (Ioan 19,30).

Există și unii care nu par să fi trecut printr-o perioadă distinctă de convertire. Printre aceștia putem număra pe Ioan Botezătorul și pe Ieremia, despre care ne este spus că au fost sfințiți chiar de la naștere (Luca 1,15; Ier. 1,5).

Din aceste exemple reiese clar faptul că nimeni nu trebuie să se descurajeze dacă nu poate să spună exact ziua sau ora convertirii sale. Pentru Pavel nu era nici o îndoială cu privire la momentul exact al convertirii lui, Nicodem însă, ar ezita dacă l-am întreba cînd anume a avut loc această schimbare. El poate aminti timpul cînd Isus Hristos a vorbit cu el, dar o reflectare mai profundă asupra acestei probleme, va arăta faptul că experiența convertirii lui a avut loc ceva mai tîrziu. Ioan Botezătorul și Ieremia vor susține că ei niciodată n-au trăit experiența convertirii; ei au fost totdeauna oameni ai lui Dumnezeu, oameni sfinți.

Amintim acest lucru pentru faptul că unii care susțin că au ajuns la sfințire, insistă asupra faptului că toți trebuie să știe cu certitudine ziua și ora convertirii și sfințirii lor, sau de nu, nu pot spune că sînt creștini. Dar nu aceasta este învățătura Bibliei.

Expresia ebraică pentru convertire înseamnă de fapt „întoarce”, „pocăință”, și derivă dintr-o altă expresie care înseamnă „a te întoarce înapoi”, „a te întoarce îarși”. Expresia grecească denotă o schimbare, a minții. Dar ambele indică o schimbare radicală, prin care păcătosul se întoarce de la viața sa păcătoasă din trecut, și începe o viață nouă, mergînd spre Împărăția Cerurilor.

Noi ar trebui să fim totuși atenți, atunci cînd definim convertirea numai o schimbare a minții. Chiar dacă aceasta implică o schimbare a minții, a gîndirii, a concepției, aceasta este însă o schimbare ce afectează întreaga viață, și nicidcum nu este numai o schimbare a opiniilor, sau o schimbare, o trecere de la o teologie, la alta; ea nu este nici o schimbare a calității de membru al unei denominațiuni, la ... o altă denominațiune. Apostolul Pavel descrie astfel acest lucru: „Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filip. 2,5). Creștinul nu mai gîndește, nu mai vorbește și nici nu mai acționează acum așa cum o făcea înainte. Odată cu convertirea sa, el se îndreaptă și merge într-o altă direcție; gesturile lui, obiceiurile și plăcerile lui, toate s-au schimbat, s-au reorientat; el este o făptură nouă în Hristos. Cele vechi s-au dus; așa că toate lucrurile s-au făcut noi.

Adevărata convertire înseamnă o completă reorientare. În totalitatea ei, înseamnă o deplină convingere de păcat; înseamnă mărturisire; înseamnă un efort sincer de a repara și restitui tot ceea ce trebuie reparat și restituit; înseamnă acceptarea prin

credință a făgăduințelor glorioase cu privire la iertare; înseamnă recunoașterea publică, mărturia publică a unei noastre poziții față de Dumnezeu și de adevărul Său, inclusiv botezul și unirea cu ceilalți frați și surori și participarea ca membri — comuniunea creștină — ai unei biserici, ai unei comunități, și în final — înseamnă o hotărâre solemnă ca prin harul lui Dumnezeu să înceteze cu desăvârșire să slujească păcatului și să urmeze sfatul dat de Mântuitorul nostru: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8,11).

Pentru mulți însă, convertirea este numai o hotărâre sentimentală de a primi pe Hristos, și nu afectează cu nimic ceea ce transformare categorică și totală a vieții. Pentru unii ca aceștia ar fi bine să studiem cele șapte trepte prezentate aici în studiul nostru, care sînt necesare pentru o totală convertire, deși nu este obligatoriu ca ele să urmeze în — experiența noastră spirituală — exact în această ordine în care sînt prezentate aici. Să le subliniem repetîndu-le:

1. **CONVINGEREA DE PĂCAT.** Pentru a ne îndepărta de păcat, pentru a nu-l mai săvîrși, este necesar, imperios de necesar să știm ce este păcatul. Aceasta nu înseamnă că cineva trebuie să cunoască păcatul din experiență, pentru a-l putea recunoaște. Dar înseamnă totuși că este necesar să cunoști păcatul și modal în care el apare, astfel încît să poți fi în stare să-l eviți. Unele lucruri au o înfățișare foarte nevinovată și reușe să înșele pe cei neavizați, afară de faptul că au o măsură ce nu dă greș, un standard cu care pot recunoaște ce este și ce nu este păcat. Acest standard se află în Sfînta Scriptură și este exemplificat în viața lui Isus. El este concretizat în Cele Zece Porunci. Ioan spune: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” (Ioan 3,4). Cu toate acestea nu trebuie uitat faptul că Legea este spirituală, și că în ea se cuprinde mult mai mult decît apare la prima vedere. Ea nu are de-a face numai cu faptele și acțiunile noastre exterioare, ci implică motivele și intențiile profunde ale inimii.

2. **PĂREREA DE RAU DE PĂCATUL SAVÎRȘIT.** Aceasta înseamnă o personală părere de rău existentă în inima celui în cauză. Cineva poate să aibă remușcări, să-i pară rău de existența păcatului în lume, fără însă a trăi acest simțămînt pentru propriile sale păcate făcute de el; convingerea aceasta și părerea de rău pentru păcatele săvîrșite trebuie să cuprindă fiecare suflet, așa cum l-a cuprins pe David cînd profetul i-a spus categoric: „Tu ești omul acesta” (2 Sam. 12,7).

3. **MĂRTURISIREA PACATULUI.** Părerea de rău de păcatul făcut, care nu duce însă la mărturisirea păcatului, nu este o adevărată părere de rău. Mărturisirea trebuie făcută în primul rînd lui Dumnezeu, și apoi omului. Natura mărturisirii, demonstrează profunzimea și sinceritatea mărturisirii. Ea trebuie să pornească din inimă, să fie spontană, neforțată, liberă. Dacă nu sîntem dispuși să facem în totul astfel, atunci nu ajungem, nu ne conformăm standardului pus înaintea noastră de Dumnezeu. De cîte ori însă cel în cauză nu este dispus a face acest lucru! De cîte ori trebuie să-l determinăm la aceasta pe căi ce nu aduc nici iertarea și nici pacea lăuntrică! De cîte ori pastorul nu spune el... ceea ce spontan și neforțat ar trebui să spună cel în cauză! Și de cîte ori nu facem acest lucru, pentru că nu vrem să știe lumea, frații, că sîntem păcătoși, că sîntem vinovați! Nu vrem să ni se strice tabloul ce ni l-am făcut de om pios!... Zadarnic! Nu există o altă cale decît mărturisirea.

4. **RESTITUIREA.** Pentru unii aceasta este partea cea mai grea a convertirii, căci ea înseamnă aducerea aminte a unor lucruri pe care am dori să le uităm. A mărturisi lui Dumnezeu faptul că ai furat cîndva ceva, bani sau alte lucruri de valoare, este în adevăr o experiență de profundă cercetare de sine; dar a restitui ceea ce ai furat, a le reda celui de la care le-ai luat, este în unele cazuri foarte umilitor. Dar nu există o altă cale. Deși este o lecție de profundă umilință, este în același timp o experiență deosebit de binecuvîntată. Ea umilește sufletul înaintea omului; dar îl înalță în fața lui Dumnezeu.

5. **CREȘTINĂ ÎN DUMNEZEU.** Fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu (Evr. 11,6). Este în adevăr un lucru destul de straniu, ca după ce Dumnezeu a iertat pe cineva de păcatul său, acesta să fie adesea ispitit să se îndoiască de buna credință a lui Dumnezeu. Satana ar dori ca el să creadă că păcatele sale sînt așa de mari și grele încît Dumnezeu nu l-a iertat și nici nu-l poate ierta pe deplin. Dar Dumnezeu cere din partea noastră o credință nezdruccinată. Oricît de întunecoase sau oricît de roșii ar fi păcatele, Dumnezeu poate să ne ierte și să ne curățească (Is.1, 18; 1 Ioan 1,9). Dumnezeu ne cere să credem din toată inima acest lucru și să nu ne îndoim deloc.

6. **RECUNOAȘTEREA PUBLICĂ.** A ascunde experiența convertirii, a încerca să păstrezi tăcere asupra acestui fapt, nu corespunde cu planul lui Dumnezeu. Dumnezeu a cerut acest lucru, El a îndemnat pe cei în cauză să depună mărturie publică cu privire la schimbarea atitudinii noastre față de El: „Du-te și spune prietenilor tăi”, a spus Domnul Hristos omului ce fusese stăpînit de duhul cel rău, „și povestește-le ce ți-a făcut Domnul, și cum a avut milă de tine” (Marcu 5,19). Aceasta era mărturia personală a sufletului răscumpărat. Recunoașterea publică include botezul și unirea — comuniunea — cu cei credincioși (Fapte 2,38,41,47).

7. **SĂ NU MAI PACĂTUIASCĂ.** Aceasta înseamnă că Dumnezeu care a început această bună lucrare în noi, o va termina, o va duce la bun sfîrșit. Păcătoșului convertit Dumnezeu îi spune, așa cum a spus și femeii păcătoase: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8,11). Este de puțină importanță ca cineva să obțină iertarea păcatelor, dacă nu acceptă și cele rinduite pentru o biruință deplină asupra fiecărui păcat. Dumnezeu a făcut posibilă această biruință pentru fiecare suflet care dorește acest lucru. Prin credință el trebuie să ceară putere de la Dumnezeu, nu numai pentru iertare, ci și pentru o viață sfîntă.

8. **SFÎNȘIREA.** Cele studiate pînă acum ne duc la subiectul sfînșirii, care este experiența culminantă a vieții de creștin de pe acest pămînt. Puterea minuitoare a lui Dumnezeu nu se epuizează atunci cînd este folosită pentru iertarea păcatelor din trecut. Acest lucru este minunat, dar Dumnezeu are la dispoziție o putere mai mare, și anume, puterea de a ne păstra să nu mai cădem în păcat.

Diagrama anterioară ne înfățișează calea sfînșirii pornind de la convertire la sfînșire. Aceasta este calea pe care fiecare creștin ar trebui să umble dacă dorește să ajungă în împărăția lui Dumnezeu.

Sfînșirea nu se obține dintr-o săritură; ea este un proces lent, laborios, puțin cîte puțin și pas cu pas, atîngînd astfel înălțimea care la început părea imposibil de atins. Perseverarea și o bogată revărsare a harului lui Dumnezeu va împlini această țintă a vieții de creștin.

Sfînșirea este definită ca fiind „actul sau procesul harului lui Dumnezeu, prin care afecțiunile oamenilor sînt curățite sau înstrăinate de păcat și de lume, și înălțate pînă la suprema iubire a lui Dumnezeu”. O altă definiție spune că ea este „lucrarea Duhului Sfînt prin care cel credincios este eliberat de păcat și înălțat la o viață asemenea vieții lui Hristos. Amîndouă definițiile sînt în mod esențial la fel.

Sfînșirea și neprihănirea sînt expresii considerate în general ca fiind identice, ele folosindu-se uneori cu același înțeles. Dar există totuși valori diferite exprimate de aceste expresii. Sfînșirea este „actul sau procesul harului lui Dumnezeu prin care simțămîntele oamenilor sînt curățite sau înstrăinate (eliberate) de păcat”. Deși sfînșirea este un act sau un proces în desfășurare, ea poate însemna și rezultat final. În acest înțeles ea se aseamănă cu neprihănirea ce poate fi definită ca fiind starea ce rezultă din procesul sfînșirii. Nu este atît de mult un proces în desfășurare, cît un rezultat. Este obiectul lucrării sfînșirii. Considerată astfel convertirea este începutul alergării creștine; sfînșirea, calea sau drumul pe care creștinul trebuie să călătorească pentru a ajunge la țintă și anume, neprihănirea, ținta

sau capatul drumului, care este echivalent cu desăvârșirea. Dumnezeu este sfânt; Dumnezeu este desăvârșit. El nu Se străduiește să devină astfel: El totdeauna a fost desăvârșit. Păcătosul păcăit este sfântuit să se străduiască să posedă aceste virtuți, dar trebuie să fie prudent și înțelept, să evite a pretinde că este în posesia lor.

La convertire, păcătosul convertit trăiește un simțământ de fericire și bucurie la gândul că toată viața lui trecută și stricată este iertată. El știe bine mulțimea rețelilor de care s-a făcut vinovat și se bucură de bunătatea cea minunată a lui Dumnezeu, acordându-i iertare. Bucuria sa nu cunoaște margini. El a fost un sclav al alcoolului și a altor obiceiuri păcătoase, dar acum este liber.

Este atunci cu adevărat liber? Unii sînt în adevăr liberi de asemenea obiceiuri și niciodată nu mai cad în acele patimi. Dar mulți alții sînt încă ispitiți și duc o luptă zilnică ca să poată rezista răului. Ei nu cedează nicidecum ispitei, dar pofta, tentația există, uneori aceasta fiind mai mult decît pot ei suporta. Sînt însă hotărîți să cîștige biruința, hotărîți să persevereze, și deși se luptă pe viață și pe moarte, nu cedează; în cele din urmă sînt liberi, și Satana îi părăsește. Ce experiență minunată și ce zi unică și plină de bucurie, biruință în și prin Hristos! Nici un fel de ispite!

Dar nimeni să nu fie înșelat de procedeele lui Satana. El poate pleca, poate sta departe, dar poate să se și întoarcă. El a făcut acest lucru în cazul lui Isus. „După ce L-a ispitit în toate felurile, diavolul a plecat de la El, pînă la o vreme” (Luca 4,13). El face la fel și cu oamenii. Pentru acest motiv sîntem sfătuiți: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Cor. 10,12). De multe ori aceia care s-au felicitat de realizările lor spirituale, chiar și în momentul acela suprem sînt în cea mai mare primejdie de a cădea.

Cel care rezistă pînă la sînge, cu îndirjire, umilință și rugăciune, luptîndu-se împotriva păcatului, va primi recunoașterea pe care o merită, pentru poziția sa. Dar planul lui Dumnezeu cuprinde o experiență mai mare decît aceasta. Este posibil a ajunge la un așa grad de ură împotriva păcatului, încît acesta să înceteze a mai constitui o ispită pentru el. Cel care — prin harul lui Dumnezeu — e hotărît să cîștige biruința asupra unor patimi dăunătoare corpului și spiritului, poate rezista cu bărbăție oricărei ispite și să fie biruitor. El este chiar un biruitor și va primi răsplata biruinței. Dar într-o zi va ajunge probabil la convingerea că Același Dumnezeu care-l poate păstra fără să mai cadă pradă ispitei, poate, de asemenea, îndepărta completamente dorința după ceea ce este rău, făcîndu-l să urască păcatul. El nu s-a rugat niciodată pentru a avea această ură față de păcat pînă atunci, dar acum începe să se roage, nu numai ca Dumnezeu să-l elibereze de tendința spre păcat, ci ca să-i dea o ură neîmpăcată față de păcat.

Și ca răspuns la rugăciunea lui stăruitoare, a luptei și comuniunii lui cu Dumnezeu, Acesta răspunde pozitiv rugăciunilor și dorinței sale, și ajunge la o biruință deplină. Lucrurile pe care cîndva le iubea, acum le urăște. El este — în acel punct al experienței lui creștine — completamente sfîntit.

O problemă foarte frecventă ce confruntă pe creștinii ce tinjesc foarte mult după eliberarea din păcat, este faptul că ei așteaptă ca Dumnezeu, într-un mod miraculos, să-i facă gata pentru Împărăția Cerurilor. Ei au cerut lui Dumnezeu să-i ierte de păcatele lor și să le dea biruința; și făcînd astfel, ei consideră că și-au îndeplinit partea ce le revenea, iar acum este cazul ca Dumnezeu să-și facă partea Lui. Dar Dumnezeu așteaptă să coopereze cu ei. Sfatul Sfintei Scripturi spune: „Astfel dar, prea iubiților... duceți pînă la capăt mîntuirea voastră... căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filip. 2,12-13).

Există unii care se pot război cu zece vrăjmasi deodată, dar cei mai mulți dintre noi, nu putem face lucrul acesta. Cel care este ispitit de demonul drogurilor, are tot ceea ce-i trebuie pentru a ieși birui-

tor în această luptă cu acest demon, dar nu poate ține piept la o jumătate de duzină de demoni. De aceea, el trebuie să se concentreze asupra acestui caz. Numai atunci cînd a cîștigat biruința asupra celui unic demon, numai atunci el este în stare să se opună și altuia, sau altora. În mila Sa, Dumnezeu îi va da o clipă de răgaz pentru a-și reinnoi forțele pentru următoarea confruntare.

Creștinii sînt în primejdia de a greși încercînd să se lupte cu toate forțele răului deodată. Pușini, dacă nu chiar nimeni, nu poate face acest lucru și să biruiască. Nici chiar David n-a provocat la luptă întreaga armată a filistenilor dintr-o dată. Acest lucru ar fi fost un dezastru. El avea destul de făcut concentrîndu-se asupra lui Goliat. Și Dumnezeu i-a dat o biruință strălucită.

Tot la fel, creștinii ar face bine dacă în lupta lor spirituală s-ar concentra asupra unor slăbiciuni și păcate sau slăbiciuni deosebite, în loc de a-și împrăștia forțele într-o preocupare difuză. Noi ne putem ruga pentru convertirea generală a lumii întregi dar pentru binele nostru și pentru realizarea țintei noastre personale, este mai bine a ne ocupa și a ne ruga pentru cîteva suflete, cu care vom lucra în mod deosebit și pentru care ne vom ruga. După cum mîntuirea este personală și păcătoșii sînt convertiți unul cîte unul, tot așa și noi trebuie să înfrîngem un păcat, după altul, în viața noastră.

Mergînd astfel pe drumul sfințirii, făcînd față și învingînd problema după problemă așa cum ne confruntă ele zilnic, noi progresăm în lucrarea sfințirii și ne apropiem de atingerea acestui ideal și anume de a fi realmente sfinți. Din momentul în care am început, Dumnezeu ne acordă neprihănirea. Noi în adevăr nu sîntem desăvârșiți, dar mergem, ne îndreptăm către realizarea acestui deziderat, mergem în direcția cea bună, iar dacă vom muri mai înainte de a atinge acest ideal, Dumnezeu va fi Acela care va judeca motivele noastre și va ține seama de ceea ce am fi putut face dacă aveam posibilitatea.

Fructul uni pom nu se desăvârșește într-o zi. Sînt necesare săptămîni și luni de la data cînd apar mugurii și pînă cînd pomul produce fructe coapte. Cu toate acestea fiecare etapă de dezvoltare este perfectă la stadiul ei. Mugurul și bobocul este perfect, tot așa și fructele în etapele dezvoltării lor. La fel se prezintă lucrurile și cu ființa umană. Pruncul poate fi perfect ca prunc, poate fi perfect ca copil, ca tînăr și tot astfel ca bărbat în toată puterea maturității lui. Perfect, dar nu complet.

Biblia folosește termenul „desăvîrșit” pentru a exprima două lucruri. Etapa completă deci desăvîrșită, și desăvîrșirea completă. Să reținem declarația apostolului Pavel din Filip. 3,12: „Nu că am și cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvîrșit”. Pavel nu pretinde că a ajuns desăvîrșit. Dar în versetul 15, el spune: „Gîndul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care sîntem desăvîrșiți”. În versetul 12 el declară că nu este desăvîrșit dar în versetul 15 declară că este desăvîrșit. Expresia lui Pavel din versetul 12, „nu că am și ajuns desăvîrșit”, aici, „desăvîrșit”, este perfectul pasiv indicativ al verbului „teleioo”. Pavel respinge aici ideea că ar fi ajuns la un impas spiritual, la o așa stare încît să nu se mai dezvolte, să nu mai crească. Desigur, el nu are nici o cunoștință de o așa zisă desăvîrșire momentană absolută, printr-o singură experiență. Pavel făcuse mari progrese în experiența asemănării cu Hristos, dar ținta se afla mai departe în fața sa, și nicidecum undeva în urma sa, ca o experiență consumată. Despre expresia „desăvîrșit” din versetul 15 renumitul teolog Robertson consemnează: „Aici, expresia 'teleioo' înseamnă perfecțiunea relativă, și ni-i decum perfecțiunea absolută, despre care spune în versetul 12 că n-a atins-o!” (Robertson „Word Pictures”, vol. 4, p. 454).

Cele de mai sus explică declarația lui Pavel. El nu pretinde perfecțiunea absolută, care este echivalentă cu sfințirea, dar vorbește despre perfecțiunea relativă. Acest lucru este subliniat în versetul 16 cînd spune: „Dar în lucrurile în care am ajuns”, sau mai corect, „în lucrul în care am ajuns”. Pavel nu sus-

ține că toți am ajuns la fel de departe pe drumul alergării creștine, dar acolo unde am ajuns, în locul acela unde ne aflăm fiecare, noi trebuie să avem acea perfecțiune relativă.

Va ajunge cineva să atingă perfecțiunea pe care Pavel spune că n-a atins-o? Am fi fost dezamăgiți dacă Pavel ar fi pretins perfecțiunea absolută; căci nici un om care a ajuns la această stare, nu va pretinde vreodată acest lucru, sau poate nu va ști că a ajuns la această stare. Dumnezeu singur știe acest lucru, dar omul nu va pretinde niciodată că a ajuns la această ideală experiență creștină.

Totuși va ajunge cineva vreodată să trăiască această experiență? Noi credem că da. Să citim descrierea celor 144.000 din Apoc. 14,4-5: „Ei nu s-au întinat cu femei, căci sînt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintîi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sînt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu“.

Să reținem mențiunea că aceștia sînt „fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu“. Ei vor fi printre aceia despre care se va spune: „Cine este sfînt, să se sfințească și mai departe“ (Apoc. 22,11). Aceasta, așa cum se va reține din versetul 12, se referă la aceia care trăiesc înainte de venirea Domnului și care au atins, au ajuns la sfințire. Dacă n-ar fi realizat acest lucru în viața lor spirituală, atunci nu s-ar fi putut spune „să se sfințească, sau să fie mai departe sfînt“.

Oricine pretinde că a ajuns la starea de sfințenie, de desăvîrșire absolută, cu încredințare se poate spune că unul ca acesta este lipsit de ea. Cu cît un păcătos se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atît mai mult este el îngrijorat de scăderile lui. Numai atunci cînd cineva pierde din vedere pe Dumnezeu, cînd nu mai are comuniunea cu El, și cînd se depărtează de El, numai atunci are pretenții de sfințenie absolută.

Acest lucru nu este spus pentru a descuraja pe cei ce vor să ajungă desăvîrșiți, sfînți, ci pentru a avertiza pe aceia care pretind că au atins sfințirea absolută. Există, în adevăr, o chemare categorică adresată tuturor, de a se consacra cu totul puterii transformatoare a lui Dumnezeu, pentru realizarea experienței desăvîrșirii. Mai înainte de încheierea Planului de Mîntuire și venirea Domnului, Dumnezeu va avea un popor, o biserică, ce nu va fi în urmă în nici o privință. Ei vor reflecta pe deplin în viața și caracterul lor — viața și caracterul lui Dumnezeu.

CEI 144.000. Cînd apostolul Pavel (Evr. 10,19-20) vorbește despre intrarea în „Locul prea Sfînt“, prin singele lui Isus, el face în mod deosebit referire la cei 144.000 care vor urma „pe Miel oriunde merge El“ (Apoc. 14,4). Numai marele preot avea permisivul să intre în Locul prea Sfînt. Preoții obișnuiți nu puteau face acest lucru. Cînd se spune deci despre cei 144.000 că vor urma pe Miel oriunde va merge El, și cînd știm că El, ca Mare Preot, intră în „Locul prea Sfînt“, atunci știm că cei 144.000 sînt mari preoți, dacă ei — așa cum spune Cuvîntul Scripturii — vor intra cu El în „Sfînta Sfințitor“, „Cum poporul lui Dumnezeu este un popor de prinți, de regi și de preoți, această grupă specială este și ea formată din regi și mari preoți, urmînd pe Mîntuitorul oriunde Acesta îi conduce.“

Preoții din vechime aveau ca sarcină să slujească în cele ale lui Dumnezeu, mijlocînd între popor și Dumnezeu. Ei purtau greaua responsabilitate în a aduce jertfe pentru și în favoarea poporului, ca reprezentanți ai acestuia. Dar lucrarea lor, așa importantă cum era ea, nu se compara cu lucrarea marelui preot. În el, în persoana marelui preot, Israel se prezenta înaintea lui Dumnezeu; el purta acea „tablă de aur curată“ cu inscripția: „Sfințenie Domnului“ (Ex. 28,36), și numai el era acela care putea intra în „Locul prea Sfînt“ în Ziua Ispășirii. Intrarea sa în acest loc, în ziua aceasta, se făcea numai după o pregătire foarte temeinică. Cu șapte zile înainte de Ziua cea mare a Ispășirii, el își părăsea cortul sau casa sa și petrecea aceste zile și nopți în mărturisirea păcatelor sale și în comuniune cu

Dumnezeu. Cînd în ziua cea mare de ispășire, tremurînd se apropia de Dumnezeu, își dezbrăca hainele sale de mare preot, își punea pe el hainele umilinței și cînd ridica perdeaua ce despărțea Sfînta de Sfînta Sfințitor, perdeaua ce-l despărțea de prezența imediată a lui Dumnezeu, nu mai avea nici un păcat asupra sa pe care să nu-l fi mărturisit, căci altfel ar fi fost șters dintre cei vii.

Această pregătire minuțioasă ne dă o idee despre ceea ce așteaptă Dumnezeu de la poporul Său, pe care El l-a ales în aceste zile. Și ei trebuie să ajungă fără pată și fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu, nici un singur păcat nu trebuie să se afle asupra vieții și caracterului lor.

În cei 144.000, Dumnezeu va fi justificat în acțiunile Sale. Ei sînt din ultima generație, cei mai slabi dintre cei slabi, purtînd urmele păcatelor generațiilor ce au trăit pe pămînt. În ei și prin el Dumnezeu demonstrează puterea Lui asupra neamului omenesc — și anume ce poate face El cu și în ființa omenescă. A fost destul cît Satana și-a bătut joc de Dumnezeu spunînd în deridere: „Unde sînt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus?“

Avînd pe cei 144.000 înaintea Sa, Dumnezeu poate foarte ușor să răspundă: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“ (Apoc. 14,12).

Cînd Domnul Hristos a intrat în Sanctuarul din ceruri, El n-a făcut lucrul acesta cu singe de animale jertfite, „ci cu însuși singele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică“ (Evr. 9,12). Cînd intrăm „în Locul prea Sfînt“, cu singele lui Isus, noi intrăm „pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El“ (Evr. 10,20).

Nu era nimic în Isus Hristos care să necesite singe sau tîmîie, ca să-L acopere în prezența lui Dumnezeu. Viața Sa a fost sfîntă și fără pată, negăsindu-se în El vreo greșală sau umbră de păcat. El poate deci intra cu îndrăzneală, pentru că a făcut voia Tatălui și n-a rămas cu nimic dator, din acest punct de vedere. În virtutea vieții Sale El a intrat în prezența Tatălui; și în aceleași condiții, în baza aceluiași virtuți putem intra și noi. „Căci prin viața din El face singele ispășire“ (Lev. 17,11). Prin viața pe care El, ca Fiul al omului, a dus-o, a avut intrare liberă la Tatăl, în favoarea noastră. În divinitatea Sa El n-are nevoie de singe ca mijloc de intrare. Ca om desăvîrșit, El a intrat cu îndrăzneală, în virtutea singelui și vieții Sale.

Cei 144.000 au răbdarea sfinților; ei păzesc poruncile lui Dumnezeu și au de asemenea, credința lui Isus. Pentru ei, porțile cerului se vor deschide larg. El intră ca unii care au dreptul la pomul vieții, și cu sfinții îndrăzneali ei merg împreună cu Isus chiar în prezența lui Dumnezeu. În acest grup reprezentativ, Dumnezeu completează demonstrarea puterii Sale de a mîntui. Cei mai decăzuți păcătoși pot fi făcuți în stare să fie în compania sfinților în slavă. Dacă aceste persoane, alese din cea mai slabă și ultimă generație, pot trece cu bine încercarea ce le este dat să o trăiască, atunci nu mai rămîne nici o scuză pentru căderea lui Adam. El, în plinătatea țărînelor lui, a căzut la cea mai mică probă; aceștia, cei mai slabi din toată omenirea, din ultima generație a istoriei pămîntului, deci moștenind niște corpuri slăbite și degenerate de șase mii de ani de păcat, trec cu bine o încercare infinit mai mare și mai teribilă. De aceea Dumnezeu nu poate fi acuzat că ar fi cerut de la Adam mai mult decît putea el suporta.

Dumnezeu caută acum candidați pentru nemurire. El caută bărbați și femei care să împlinescă cerințele cerului pentru ultima demonstrație a puterii divine. El dorește să aibă un popor convertit, sfînt și consacrat, care să nu se mîndrească cu realizările lui spirituale, ci care în umilință, să caute pe urmele Maestrului lor divin, să dea pe față credință, așa cum a făcut și El, să aibă răbdarea de care este nevoie pentru încheierea lucrării și în final să intre cu El prin porți în cetate.

EXEGET

CHEMAREA CASA PATRIA

„Locuiește în țară, și umbra
blă în credincioșie!” Ps. 37,3.

Nu de mult, am primit la redacție o scrisoare din partea fr. Pălășan Aurel, care mulți ani a fost pastor și consilier în cadrul Conferinței Sibiu. Cu șapte ani în urmă, fr. Pălășan, și-a urmat soția în R.F.G. Aceasta a însemnat încheierea activității sale de pastor. Experiențele sale ulterioare, nu i-au adus satisfacție, ci din contră. Publicăm în numărul de față al revistei noastre reflecțiile sale în speranța că unii vor avea de învățat din experiența sa, fără să mai fie nevoie să mai repete și ei înșiși o asemenea experiență.

*

De șapte ani mă lupt cu mine însumi și cu un îndemn lăuntric pe care nu-l mai pot înăbuși, nu-l mai pot tăinuși, nu-l mai pot purta. Spun și eu asemenea lui Cain: „Pedeapsa mea este prea mare ca să-o pot suferi”. (Gen. 4,13).

Nu aștept să fiu înțeles de cei care vor citi aceste rânduri, pentru că nici eu la rîndul meu, dacă aș fi în locul lor, poate nu aș judeca altfel. Indiferent însă de ceea ce gîndește și crede cineva, eu trebuie să mă confiez pe calea aceeași, să-mi mărturisesc greșala și să-mi eliberez sufletul de o povară grea. Fac lucrul acesta din proprie inițiativă, fără să mă oblighe sau să mi-l pretindă cineva — afară de cugetul meu — și o fac în credința că, poate experiența mea amară va ajuta pe unii dintre colegii mei de ACASA din PATRIE, ispițiți să se aventureze pe calea exilului, să-și reconsidere planurile și să renunțe pentru totdeauna la asemenea gînduri...

Cît am fost acasă în patrie, niciodată n-am înțeles însemnătatea covârșitoare a acestui adevăr nemuritor rostit prin gura Psalmistului: „Increde-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară, și umbra blă în credincioșie. Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (Psalm 37,3-4). Traducerea germană modernă „Die Gute Nachricht” spune: „rămii în țară și locuiește în siguranță”.

Dumnezeu a „așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței oamenilor”. (Fapte 17,26).

„Cel Prea Înalt a dat o moștenire neamurilor, cînd a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor”. (Deut. 32,8).

Dumnezeul nostru care nu a greșit întru nimic din toate cîte a făcut, a reglementat și a organizat societatea omenească de așa manieră, încît popoarele și națiunile să locuiască în interiorul unor granițe geografice precise, garantîndu-li-se în felul acesta siguranța din toate punctele de vedere, fiecare popor avîndu-și patria lui și limba lui proprie.

În planul Său pentru mîntuirea oamenilor, tot Dumnezeu a prevăzut și „Rînduiala Evanghelică”, potrivit căreia, El cheamă pe oameni și după ce îi pregătește, îi trimite la aceia din mijlocul cărora i-a chemat, făcîndu-le cunoscut prin aceștia voința Sa privitoare la fericirea lor vremelnică și veșnică.

Iubiții mei frați pastori și colegi, îngăduiți-mi vă rog, să vă aduc aminte de un cuvînt inspirat în legătură cu chemarea ucenicilor: „Locul ce li se încredința era locul cel mai însemnat la care au fost chemate vreedată ființe omenești și era imediat după acela al lui Hristos”. (HLL. 178). Iar Isus spunea: „Și unde sînt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti”. (Ioan 12,26).

În legătură cu importanța chemării de slujitori ai lui Dumnezeu, îmi permit să citez cuvintele unui venerabil profesor de teologie din România: „Chemarea de pastor, de slujitor al lui Dumnezeu, nu este o meserie, o simplă carieră, sau profesiune, ci este o VOCATIE, adică o chemare spre slujire! Trebuie să facem din chemarea noastră un apostolat, nu o ocazie de un cîștig mîrșav, o goană după căpătuială! Să nu fim numai o umbră, o caricatură, a ceea ce au fost înaintașii noștri. Pastorul nu trebuie să fie un carierist, un năimît, un aservit al oamenilor și al banilor! Pastorul trebuie să iubească mai mult pe oameni decît banii lor!”

Andrei Șaguna, fostul mare metropolitan al Ardealului, a făcut această memorabilă mărturisire despre sine: „De o sută de ori de m-aș naște, tot preot m-aș face!” Aceasta însemnează VOCATIE!

Ceea ce aș dori din tot sufletul să înțelegeți este faptul că, nicăieri în altă parte, în altă țară, sau pe alt continent nu vă puteți achita în mod mai ideal, mai desăvîrșit și cu mai multă eficiență de chemarea și vocația de slujitori ai lui Dumnezeu, decît ACASA în PATRIE! Este cea mai greșită iluzie pe care o poate nutri un pastor adevărat că, dacă ar fi în altă țară, eventual în occident sau în America, ar putea face o lucrare mai bună și mai folositoare pentru Dumnezeu. Dați-mi voie să vă spun că, felul acesta de cugetare este un păcat. Să nu mai repete nici unul dintre pastorii A.Z.S. din România păcatul pe care l-am făcut eu. În ce mă privește, eu am fost dus în eroare și orbit... Cred că Dumnezeu m-a iertat pentru păcatul meu, dar de consecințele inevitabile și ireparabile care au decurs din această acțiune greșită nu m-a scutit. Dumnezeu este drept și consecvent în toate procedeele Lui cu oamenii.

Nimeni dintre dv. să nu dorească să aibă viața pe care o am eu aici. Mă lupt din răspuțeri să-mi cîștig o existență modestă de pe o zi pe alta. De bucurii sufletești și de alte satisfacții pe care le aveam în România, nu mai vorbesc, pentru că nu le mai am de cînd mi-am părăsit țara... Dacă nu L-aș avea pe Dumnezeu... mi-ar fi greu să mai trăiesc în situația aceasta de „destărat” (Ier. 48,6), în această „țară a întristării mele”, (Gen. 41,52 u.p.) unde mă simt „străin”, „venetic” și „nechemat”, privit în felul acesta atît din punct de vedere social cît și din punct de vedere al vieții de comunitate. Cînd mă gîndesc la toate cîte am înțîmpinat de cînd am plecat de acasă, pot spune fără să greșesc: „...soarele meu a apus cît este încă ziua...” (Ier. 15,9).

Citesc în fiecare zi ziarul românesc pe care-l primesc din țară și revista „Curierul Adventist” și

materialele tipărite de Uniunea Română A.Z.S. Nu vă pot spune ce emoții, ce sentimente de nostalgie m-au cuprins când am citit în România Liberă din 13.04.83 articolul intitulat „ACASĂ”, „Acasă — în Moldova; acasă în — Transilvania; acasă — în Bucovina; acasă — în Maramureș; acasă — în Banat și Oltenia. Acasă, adică în orice colț al vetrei părintești, unde doarme un strămoș troienit de trecerea anilor, alături de plugul și sabia sa; unde avem o mamă ori un frate care ne așteaptă; o soră ori un tată de care ne este dor; copii, nepoți și strănepoți, prin care vom continua să fim și după ce nu vom mai fi. „Acasă” ... noastră este patria noastră.

Fiind acasă în patrie, adică știm de unde venim, știm încotro creștem, și oricât de puternice și viclene, de aspre și de lungi ar fi vânturile sortii, ele nu ne pot frânge ființa, fiindcă ființa noastră nu este răzleată și fără rost, de vreme ce ea se prelungește în milioane de ființe ale poporului cărui îi aparținem.

Acasă în Moldova, în Oltenia, Muntenia și Transilvania. Acea Transilvanie a iubirii curate, care nu are lacăte și zăvoare la porți, acea casă pridvor-deschis, acel om al jertfei de sine din care au apărut vovoezii Maramureșului, apoi versurile lui Goga și Coșbuc, după jertfele lui Horea și Iancu, în spiritul școlii Ardelene, sint semnele, sint clopotele abia auzite ale aducerilor aminte, ce-mi împăienjenesc ochiul lacrimii când bate dorul Transilvaniei la poarta sufletului meu întru înmiresmarea primăverii cu acel suflu spiritual după care suspină întreaga fire.

Nicăieri nu se poate realiza un slujitor al lui Dumnezeu mai deplin, mai plenar, nicăieri nu poate fi mai roditor și folositor semenilor săi, decît în patria sa, acasă, în mijlocul poporului său. Cîl de adevărate și înțelepte sint cuvintele scriitorului român Petre Ghelmez, cînd spune: „Zeci de zile îi trebuie unui copac, să-și pregătească mugurii punctați de lumina fierbinte a soarelui, pentru ca într-o zi, într-o noapte, cealaltă coroană, de de-asupra, a crengilor, să se trezească dintr-odată îmbrăcată în armura ingenioasă și sunătoare a frunzelor. Și cîtă muncă a rădăcinilor, a trunchiului și a crengilor, pentru a pregăti minunea albă și amețitoare a înfloririi! Și cîtă trudă apoi, a fiecărei nervuri, a fiecărei frunze în parte, pentru a susține miracolul pururea dătător de viață al roadelor”.

Tot un copac este și casa... Și cine ar putea spune că omul, el însuși, nu e tot un copac? Copacul vieții și al visului pe pămînt. Arborele celor mai frumoase roade, bucuria cea mai de preț a planetei. Cu cîtă dulce răbdare crește un om, cît timp și cîte sacrificii se cer pentru a exista, și cît de puțin pentru a face să piară!

Frații mei iubiți, colegi dragi, voi sînteți niște copaci sădiți de Dumnezeu în parcurile grădinii patriei noastre dragi, în mijlocul poporului din care proveniți, care ne-a crescut, cărui îi aparținem, a cărui istorie și limbă o cunoașteți; sînteți parte organică din ființa acestui popor care v-a plămădit. În mijlocul acestui popor sînteți acasă, în mediul vostru natural, unde vă puteți dezvolta și unde puteți aduce roade. Să nu vă lăsați ispitiți de gîndul că, poate dacă v-ați auto-răsădi în vreo altă seră, într-un alt sol, într-o altă parte a lumii, într-un alt mediu, ați fi mai fericiți. Nu, de o mie de ori nu! Aceasta este cea mai mare iluzie, la capătul căreia vă așteaptă cea mai amară cupă a decepției, din care va trebui să beți apoi toată viața, așa cum beau eu acum.

Un frate medic din Brazilia, venit pentru specializare în Germania, îmi spunea că „Germania este o țară frumoasă, dezvoltată, cu o industrie avansată, totul fiind automatizat, computerizat, etc...” E adevărat, am spus eu, însă ce-mi folosește mie toate acestea, fără mulțumirea sufletească, fără o viață plenară, pe care să o pot închina în slujba lui Dumnezeu și a semenilor mei, a binelui, a păcii? Țara mea, am continuat eu, din punct de vedere geografic este așezată pe paralela 45 nord și meridianul 25 est. Acolo este țara mea! În Germania nu mă simt acasă — chiar dacă adevărata noastră casă este în cer — aici unde sint în prezent mă simt smuls din locul meu, din mediul meu, din poporul meu, din slujba mea, căreia mi-am închinat întreaga mea viață.

Nu vreau să spun că toți cei care își părăsesc patria se simt ca mine. Depinde de motivele pentru care a plecat fiecare. Unii au plecat din țară, numai pentru a se căpătui, a se realiza din punct de vedere strict material. Cei cărora le reușește aceasta, o fac în dauna sufletului lor; se expun unor riscuri de care la început nu-și dau seama, dar care pe parcurs se vădesc într-o atitudine de mîndrie, încredere în sine, de îngîmfare primejdioasă și spirit tipic laodicean.

Un slujitor al Evangheliei care este conștient de chemarea sa, de vocația sa, nu are nici un motiv să-și părăsească patria. Chiar dacă este trimis să se specializeze într-o limbă străină, sau să-și ia o licență, pentru a putea lucra cu mai multă eficiență în lucrarea lui Dumnezeu, locul unde să valorifice la maximum aceste cunoștințe dobîndite, este patria lui, poporul lui, care l-a trimis, vatra lui...! Fiecare să lucreze în țara lui, în mijlocul poporului său, în limba poporului său. Acolo unde dispăre bogăția limbii dispăre și averea simțămîntelor. Limba aparține nemuririi!

Mi-aș permite să evoc gîndurile cuprinse în articolul intitulat:

„Poetul și patria” de Petre Ghelmez, cu rugămîntea de a înlocui pretutindeni numele „Poet” cu acela de „Pastor”:

„Cine și-ar putea imagina un poet fără patrie? Cine și-ar putea imagina un rîu fără izvor; o pasăre zburătoare fără aripi, razele soarelui, fără soarele însuși? Un poet — o știm prea bine — poate fi al unei epoci, al lumii întregi, al tuturor epocilor. Dar înainte de a fi al lumii și al tuturor timpurilor un Poet este, mai întîi al Patriei sale și al timpului său. Mai mult chiar: Patria se răsfrînge în plaiul său natal, în dealul copilăriei sale, în pădurea, în cîmpul unde a văzut lumina zilei, pentru prima oară, precum cerul în picătura de rouă. „Natale mea vilcioară”, despre care vorbește Eminescu, se află în noi în fiecare. Nu putem veni de nicăieri și să ne aflăm oriunde. Nimeni nu poate realiza așa ceva, cu atît mai mult Poetul. Ca să fie al tuturor, el vine dintr-un loc anume. Are un glas anume. În privrile salesoarele răsare într-un fel anume. În auzul său păsările cîntă într-un fel anume; pădurea își sună frunzele după un ritm anume. Oamenii care-l înconjoară au felul lor anume de a fi. Poetul este un ochi enorm și o ureche enormă, în stare să decanteze toate nuanțele lucrurilor printre care trăiește, toate rezonanțele ființelor care-l înconjoară. „Sînt suflet în sufletul neamului meu; Și-i cînt bucuria și-amarul”, scria Coșbuc. Bucuriile sint ale Poetului pentru că ele sint ale Patriei sale, sint ale oamenilor care-l înconjoară. Durerile sint ale Poetului pentru că sint ale știrurilor lungi de generații care, „prin rîpi și gropi adînci” au urecat peste vreme, și peste pragurile ei, spre lumină... Poetul rămîne dator tuturor. Vîntului — că l-a mîngîiat; apelor — că i-au murmurat; codrului — că l-a umbrît; păsărilor — că i-au cîntat; soarelui — că l-a încălzit; grîului — că l-a hrănit. Rămîne dator mai ales oamenilor — că l-au ascultat, că, învățîndu-l să-și potrivească bătăile inimii, după bătăile inimii lor, versul s-a aprins pe dinlăuntru cu viață adevărată. Dator rămîne Poetul, cu osebire Patriei sale, care i-a oferit, cu supremă generozitate, întregul tezaur de gînduri și sentimente moștenit din negura adîncă a vremurilor. Și împreună cu toate, i-a dăruit cea mai de preț nestemată a acestui tezaur, la care a lucrat cu zăbăvă, și aleasă iscusință un popor întreg: LIMBA. Patria crede în poezii săi!”

Fie ca și Dumnezeu, care v-a chemat să-I slujiti Lui și poporului cărui îi aparțineți, să aibă încredere în voi și să fie „răsplata voastră cea foarte mare”.

Aurel Pălășan

Fretburg
12 mai 1983

Cei care iau în mod serios problema primirii lui Isus și a Cuvintului lui Dumnezeu, trebuie să priceapă că exercitarea credinței, impune o experiență personală. Isus Hristos, persoana Sa, lucrarea Sa mîntuitoare au devenit acum o problemă personală. Astfel că întrebăm cu sinceritate: Ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit? Cum poate lucra pentru mine neprihănirea lui Isus? Cu adevărat Dumnezeu mă iubește. El mă va primi. Natura lui Isus, ispășirea, lucrarea de Mare Preot în cer, au pentru noi un înțeles aparte cu implicații personale. Credința este un răspuns individual. Aceasta a fost experiența apostolului Pavel care spune: „(noi) care ne lăudăm în Hristos Isus și care nu ne punem încrederea în lucrurile pămîntești...”

„Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pămîntești... Dacă altul vede că se poate încrede în lucrurile pămîntești, eu și mai mult;... Dar lucrurile care pentru mine erau ciștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să ciștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu avînd o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți“ (Fil. 3,3-11).

„Credința este un act uman, cuprinzînd întreaga noastră viață în puterea sa, un act uman care afirmă prin voință, cuvînt și faptă că Isus începe să lucreze și să fie în noi. Credința este decisivă. Și este totală... Credința este o acțiune autentic umană fără de care nu este unire în Isus. Credința noastră este răspunsul nostru deplin la inițiativa lui Isus. (Smedes p. cit. pag. 201).

Există totdeauna ispita de a rămîne la distanță pentru a considera faptele biblice în mod obiectiv, fără o participare personală. Credința ce duce la mîntuire nu se lipsește de adevărul unei mărturii temeinice, dar este ceva mai mult decît o metodă logică așa cum se folosește în matematică sau în cercetarea științifică a unei probleme sau a unui caz. În timp ce trebuie să căutăm să facem adevărul îndreptățirii prin credință cît mai clar cu putință, credința este totuși un răspuns personal datorită lucrării Duhului Sfînt. Nu trebuie să uităm Cuvîntul Scripturii care spune:

„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în

Cel neprihănit va trăi prin credință

trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost văzut în lume, a fost înălțat în slavă (1 Tim. 3,16).

În ceea ce privește mîntuirea există un simțămînt al urgenței ce o face de nedorit, căci trebuie să așteptăm mai înainte de a făptui ceva, pînă cînd vom cîntări orice dificultate și orice problemă în delicata balanță a logicii. Dacă vom continua să ridicăm probleme, necesitatea exercitării credinței în Isus Hristos ne va scăpa. Credința este o necesitate morală și spirituală de o mai mare importanță pentru viață decît foamea fizică și hrana. Nu este bine să ne îndoim și să avem continuu dispute asupra Cuvîntului lui Dumnezeu. Nu este bine să așezăm înțelegerea Domnului Isus în limitele gîndirii noastre. Trebuie să ne asigurăm de faptul că discuția noastră asupra religiei nu este un acoperămînt pentru lipsa realității spirituale.

Cu siguranță, răspunsul omului față de Dumnezeu nu poate fi o ascultare oarbă. Mai înainte de a ne însuși adevărul, noi trebuie să-l credem și să-l înțelegem. Experiența creștină nu poate înainta dincolo de puterea noastră de înțelegere a adevărului Bibliei. Cu toate acestea, Cuvîntul lui Dumnezeu întoarce farul cercetării adevărului nu numai asupra gîndirii omului, ci asupra omului luat ca un tot.

„Pentru Pavel, credința însemna predarea deplină a omului față de actul mîntuitor al lui Dumnezeu. Credința care este considerată neprihănire nu este o forță psihică, sau o realizare a unei gîndiri atotputernice, sau desăvîrșirea virtuților creștine; ea este înțelegerea faptului că singur Dumnezeu este Mîntuitor, unica, singura cale de a deschide ușa pentru descoperirea unicului și singurului obiect adevărat al credinței. (G. Quell și G. Schrenk „Neprihănire“, 1948).

Implicarea noastră personală ne aduce în custodia acestei Persoane și Puteri divine. Permite intrarea Duhului Sfînt în întreaga noastră viață. Preia conducerea noastră și sfarmă sclavia păcatului și a eului. Nutrirea unui singur păcat păstrarea unei părți din viața noastră numai pentru „eu“, și departe de

Isus, va opri progresul spiritual, va pingări înțelegerea noastră spirituală, va orbi mințile și va face imposibilă credința.

Credința este darul Duhului Sfînt. „Căci nu toți au credință“ (2 Tes. 3,2). Darul credinței nu este niciodată reținut de la acela care caută cu zel și sinceritate pe Dumnezeu, în armonie cu Scriptura. Mărturisirea de credință a lui Petru a fost urmată de declarația Domnului: „Ferice de tine... fiindcă nu carnea și singele ți-a descoperit lucrul acesta“ (Mat. 16,17). Adică, credința nu apare prin înțelepciune sau prin eforturile firești ale oamenilor.

„Credința în sine nu este o lucrare independentă a mea; ea este lucrarea Duhului Sfînt în inima mea. Numai Singur Dumnezeu are puterea de a aduce la ascultare voința mea încăpățînată și răzvrătită... Numai atunci cînd crucea lui Isus a zăruncinat mulțumirea noastră de sine, a umilit mindria noastră, și ne-a ridicat iarăși din praf, prin puterea iubirii Sale, numai cînd toate acestea s-au săvîrșit, numai atunci Duhul lui Dumnezeu poate pătrunde în sufletele noastre pentru a ne lua în stăpînire... Duhul ne reamintește ceea ce Isus a făcut pentru noi și trezește în noi acel răspuns care este credința. Amin-ul rostit de suflet față de judecata și îndurarea lui Dumnezeu. Duhul dă naștere credinței, iar credința primește Duhul“. (Leslie Newbigin "Sin and Salvation" pag. 99,100).

„Credința este întotdeauna un dar divin, ea este întotdeauna o lucrare a Duhului Sfînt... Credința nu este concepută prin carne și singe“. (Berkouwer op. cit. pag. 190).

În mod personal, a dori pe Dumnezeu, a căuta pe Dumnezeu, a deschide mințile și inima pentru a primi pe Dumnezeu — aceasta este credința. Nu numai a crede ceva despre El, ci a crede în El; nu numai a avea o părere sau a trage o concluzie, ci a te prinde puternic de Isus Hristos. Sub influența transformatoare a Duhului Sfînt, ne întorcem pe deplin la Hristos. Știm atunci că acesta este singurul adevăr suprem, singura realitate veșnică ce poate schimba viața noastră.

Credința și domeniul afectiv

Este o greșeală destul de serioasă aceea de a identifica credința cu sentimentul. A privi la sentimentele cuiva sau dependența de rațiune a cuiva, transformă eul în ultima curte de apel, ceea ce constituie o parte a păcatului original al tuturor oamenilor. Este evident că sentimentele omului nu pot forma sau menține credința. Slăbiciunea și neputința omului nu pot forma baza încrederii în Dumnezeu. Nici o inteligență superioară, și nici sentimentele nu pot da omului o siguranță categorică. Omul poate ușor cădea victimă fie iscusinței sale mintale limitate, sau propriilor sentimente. Oamenii sînt foarte ușor supuși dezamăgirilor și greșelilor. atît ale minții, cît și ale inimii.

Ignoranța și credulitatea maselor oferă unor mișcări religioase — oricît de false ar fi premisele lor, oricît ar fi de nebiblică baza lor teoretică, sau cît de subredă ar fi autoritatea lor — un domeniu fertil pentru decepție și înșelăciune. Milioane de oameni din lumea întregă vor întîmpina dificultăți mari pentru a ieși din confuzia religioasă existentă, mai ales dacă, credința lor nu este rațională, morală și bazată din punct de vedere spiritual pe Cuvîntul lui Dumnezeu.

Există marele pericol ca unele mișcări religioase ce împing pe oameni la o excitare emoțională anormală, să ia hotărîri împotriva adevărului, lucru ce poate fi evitat dacă fiecare individ este în mod personal răspunzător din punct de vedere rațional și moral, față de Cuvîntul descoperit al lui Dumnezeu. Sub prezența plauzibilă a existenței unei întîlniri extazice cu supranaturalul, credinciosul se poate abate de la calea neprihănirii și de la ascultarea de Cuvîntul Său.

Manifestări pe scară largă apar în unele mișcări religioase, și care amenință bisericile, printr-un fals amăgitor. Problemele și nevoile spirituale ale timpului nostru au nevoie de o solie care nu numai că va ajuta pe credincioși să recunoască nevoia unei minți luminate asupra adevărului lui Dumnezeu, dar care va echilibra purtarea morală a omului și va conduce viața de-a lungul căii adevărului divin.

Credința fundamentată pe adevărul divin, este veșnică și de neschimbat. Pentru omul adevărului, credința nu este ca un conducător fără vedere pentru un orb. El este deosebit de receptiv pentru adevărul Cuvîntului lui Dumnezeu. Viștea sa mintală și spirituală este limpede, iar credința sa se bazează pe realități divine. Aspirățiile credinciosului după Dumnezeu nu pot fi satisfăcute, iar mintea sa nu poate găsi pacea, dacă nu-și găsește încrederea, atît în Isus Hristos ca Domn și Mintuitor al nostru, cît și în Duhul Său cel Sfînt. Cei care susțin că s-au întîlnit cu Dumnezeu, dar care nu-și supun mintea și

viața învățăturilor și îndrumărilor clare ale Bibliei sînt în primejdie.

Comuniunea cu Dumnezeu nu este o tulburare subiectivă ce trebuie stîrnită în mod artificial la anumite intervale de timp. Este imposibil să avem experiențe cu Isus, dacă nu înțelegem și nu apreciem faptul că termeni ca: iertare, pocăință, îndreptățire, nașterea din nou și sfințire au pentru noi, un înțeles distinct și personal experimentat în toată viața noastră.

Orice efort de a împinge pe om dincolo de limita emoțională, aduce cu sine dezamăgire. Nu trebuie să încercăm să ademînim pe oameni cu o monedă falsă. Credința nu este un sentiment emoțional ce trebuie biciuit. Orice apelare la sentimentele omului, distruge credința. Senzaționalul este un lucru rău. Nu trebuie să stricăm relația noastră cu Isus pînă la nivelul unei excitații emoționale sau spirituale.

Mulțimi mari de oameni sînt înșelate de perspectiva unor întîlniri spiritiste supranaturale. Dacă un individ a trecut printr-o formă de extaz religios aceasta nu înseamnă că a întîlnit pe Domnul nostru Isus Hristos. Popoarele și religiile păgîne oferă același fel de manifestare religioasă sălbatică. Nu există nici o religie în lume căreia să-i lipsească acest mod de manifestare. Istoria religiilor lumii dă o imagine nefirească asupra pretențiilor că un individ poate experimenta supranaturalul.

Isus a întins mîna, l-a apucat și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Mat. 14,31

Astăzi mulți oameni sînt înșelați de ceea ce este senzaționalul în religie. La baza tuturor acestora stă isпита de a crede că adevărata credință în Dumnezeu, așa cum este ea arătată în Sfînta Scriptură, nu există. Astăzi puterea spirituală a neprihănirii prin credință în Isus este înlăturată de către înfiorările cărnii, și sentimentele ce se găsesc în muzica irațională, în risul, strigările și bătăile din palme și picioare, toate acestea asociate în ideea că Dumnezeu este prezent în astfel de manifestări.

Hristos a trăit printre oameni cu umilință, blîndețe, demnitate, plin de respect și maiestuos. În toată slujirea Sa a fost foarte puțin zgomet sau senzațional. Așa cum este arătat în Scriptură, toate manifestările prezenței lui Dumnezeu produceau imediat în inimile celor prezenți uimire și liniște.

Darurile Duhului și prezența lui Dumnezeu sînt atît de profunde și de delicate încît nu duc la pierderea stăpînirii de sine. Prezența lui Isus în viața cuiva nu are nimic de-a face cu excitarea ce îndepărtează de puritatea morală și de faptele cele bune. Credința în Hristos și în Cuvîntul Său nu înalță niciodată pe credincioși pînă la nori și unde oamenii să fie scutiți a păzi Legea lui Dumnezeu, sau preceptele Celor Zece Porunci. Adevărata credință nu absolvă pe nimeni de armoniza adevărul cu o gîndire sănătoasă. Credința ce menține comuniunea cu Hristos, nu duce la biciuirea minții pînă la nebunie. Adevărata credință se abține de la orice manifestare ce pune în pericol sănătatea minții sau a vieții.

Alternativa acestei stări de transă sau extaz, nu înseamnă o stare de incropire și nici de indiferență spirituală. Duhul Sfînt însușește mintea și face ca Cuvîntul lui Dumnezeu să fie viu. Face pe oameni flămînzi după neprihănirea lui Hristos, avînd o adevărată pasiune pentru salvarea celor pierduți. Limba oamenilor devine un instrument al lui Dumnezeu în a proclama și a da mărturie despre minunile iubirii lui Dumnezeu și ale puterii Sale transformatoare.

Pacea lui Dumnezeu, ce întrece orice înțelegere ține în echilibru viața și umple lăuntru omului cu o bucurie continuă în contrast cu o veselie excesivă, de moment. Nu este o stimulare sentimentală exagerată ci o manifestare a iubirii, bucuriei și păcii cerești. Aceste roade ale Duhului reprezintă o experiență permanentă. Omul credinței în Hristos, în superioritatea adevărilor cerești, are experiența unei activități intense a minții în care totul este înălțat, iar „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească” (Fil. 4,8).

„Să aveți în voi gindul acesta“.

„Să aveți în voi gindul acesta, care era și în Hristos Isus: El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Insuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“ (Fil. 2,5-8).

Greutatea în exercitarea credinței nu este de partea lui Dumnezeu. Nici un păcătos nu este așa de doritor după neprihănire, cum este Răscumpărătorul său să i-o acorde. Nici o dorință de pocăință din partea vreunui om, nu a depășit vreodată dorința lui Dumnezeu de a acorda omului iertare deplină și îndreptățirea mîntuitoare a lui Hristos.

Hristos Insuși ne-a arătat calea. În viața Sa omenească, pe acest pămînt, Domnul nostru a trăit prin credința în Tatăl Său. El a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi (Ioan 5,30). El a îndemnat pe oameni: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“ (Mat. 11,29). Deoarece Hristos în viața Sa desăvîrșită n-a descoperă că aceasta este adevărata atitudine a credinței și dependenței de Tatăl, cu atît mai mult oamenii prihăniți au nevoie să adopte aceeași atitudine. Isus a vorbit despre această problemă în Predica de pe Munte.

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția Cerurilor! Ferice de cei ce plîng căci ei vor fi mîngiați! Ferice de cei blînzi căci ei vor moșteni pămîntul. Ferice de cei flămînzi și insetați după neprihănire căci ei vor fi săturați! (Mat. 5,3-6).

Aceste cuvinte vorbesc despre înțelepciunea pe care trebuie să o avem pentru a exercita adevărata credință. Ele vorbesc despre falimentul inimii omenești datorate păcatului și mîndriei. Cel care flămînzește și insetează după neprihănire își mărturisește lipsa acestei neprihăniri, ce nu poate fi acoperită decît din afara sa. Cel care este sărac în duh și care își cunoaște lipsa, este omul care este gata să primească ajutor de la Dumnezeu. Cel umil nu afirmă că mințea sa este izvorul unei mari înțelepciuni, așa încît să se poată încrede în sine.

Credința nu se împacă bine cu evidențierea eului, prin care s-a înlocuit încrederea în Dumnezeu, cu încrederea în sine. Omul devine ușor dependent de sine însuși. Lumea realizărilor umane respiră dorința de înălțare de sine.

Chiar și în biserică, oamenii în mod necuvenit au ajuns să creadă că progresul cauzei lui Dumnezeu

„Apoi a zis lui Toma: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mîinile Mele; și adu-ți mina și pune-o în coasta Mea; și nu fii necredincios, ci credincios.“ Ioan 20, 27

poate fi realizat prin metode omenești: prin programe, măsuri, inteligență și acțiuni omenești fără ca în toate acestea să depindă de Duhul Sfînt. Greșeala fatală este aceea de a crede că biserica poate îndeplini lucrarea lui Dumnezeu prin înțelepciune omenească în loc de a folosi pentru aceasta puterea regeneratoare, sfințitoare și transformatoare a lui Dumnezeu.

Adevărata credință în Dumnezeu nu duce la independența sfidătoare a omului. A fi mai siguri de noi înșine decît sistem de Isus Hristos, este culmea nebuniei firești. Îndreptățirea prin credință exclude orice urmă de încredere în sine de înălțare de sine și orice urmă de mîndrie. În aceste timpuri sofisticate am ajuns moștenitori ai unui sistem complicat atît în gîndirea teologică cît și în viața bisericii, care trebuie susținut cu tot felul de activități și mijloace tehnice pentru a impresiona pe oameni. În consecință, accentul poate fi foarte ușor pus pe noi înșine.

Nici un sistem teologic etanș și nici o cunoaștere științifică a metodelor omenești nu ne poate da o credință biruitoare. Dificultățile apar atunci cînd, mărturisind a fi creștini, ne formăm un șablon eclesiastic, și unul al practicii și devenim apoi mulțumiți de noi înșine și de îndreptățirea de sine, în virtutea conformării noastre față de acest șablon. Este absolut necesar să facem ca credința noastră în Isus Hristos să fie atractivă, irezistibilă oferind ocazia celor mai mari experiențe în viața creștină, expresia unei slujbe duhovnicești pentru cauza lui Hristos. Credința noastră în Hristos trebuie să ne apropie într-atît de Dumnezeu, încît să ne facă în stare să facem totul pentru biruința spirituală și triumful Împărăției lui Dumnezeu.

Trebuie să fim în mod deosebit sinceri atunci cînd stăm în fața cerințelor lui Hristos asupra întregii noastre vieți. Trebuie să dăm la o parte orice practică din viață, din activitatea noastră sau din plăcerile noastre, care lasă pe Isus Hristos în afara sferei gîndirii și a vieții noastre. Odată ce acela care mărturisește a fi creștin, refuză să se deschidă pe deplin lui Hristos, atunci integritatea acelei persoane începe să se fărâmițeze. Apare prejudeca înșelării de sine. În spatele celor mai multe din eșecurile noastre spirituale, se află lipsa noastră de bunăvoință de a primi adevărul despre noi înșine în prezența lui Hristos.

Nici o profesiune de credință nu va dura dacă nu permitem lui Hristos să curețe cele mai ascunse părți ale sufletului nostru. A încerca să ascundem de Isus greșelile noastre tainice și egoismul nostru aceasta ar duce în final la dezastru.

Răspunsul la tot ce am gîndit în mod rațional despre noi înșine, la superficialitatea noastră, trebuie să fie o viață și nu numai o serie de propoziții religioase. Credința ce lucrează prin iubire, ne face în stare să ne privim așa cum sîntem. Noi acceptăm darul lui Dumnezeu. Nu venim la El cu vreo falsă pretenție. Să lăsăm pe Isus să pătrundă cu puritatea Sa, cu lipsa Sa de egoism, cu puterea Sa de a curăța, cu adevărul Său. O astfel de credință ne unește cu acea putere divină care ne face cu adevărat creștini în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

În românește:
G. Popa

DIN VIATA BISERICII

Despre apostolul Pavel ne este raportat că în programul activității sale un loc deosebit era rezervat vizitării fraților. Când oamenii se cunosc mai bine, când inimile se apropie în probleme de interes reciproc, atunci dispăre răceala, ura, vrajba.

Dacă oamenii s-ar cunoaște mai bine și dacă s-ar preocupa reciproc de cultura popoarelor, de frumusețile pământului și de dorința naturală a omului de comuniune, fericire, pace... n-ar mai fi război și sabia lui Damocles... ar fi zăzorită undeva... la muzeul... demenței!

În acest spirit și anul acesta programul de relații externe al Cultului nostru ne-a adus bucuria comuniunii frățești.

Astfel, între 2—14 februarie ne-a vizitat fr. P. Naenny, director cu probleme de publicații în cadrul Diviziunii Euro-Africa. A fost prima sa vizită la noi. Într-o publicație de mare tiraj în limbile germană, franceză, spaniolă, aceasta se confia: „Vizitarea comunităților noastre din România este totdeauna o experiență fericită și plăcută... Cu toate că țara este socialistă... biserica noastră este recunoscută de stat, membrii noștri se pot aduna liber și își pot trăi credința... Vizitatorul este impresionat de modul în care toți sînt dornici să audă, să studieze Cuvîntul lui Dumnezeu și învățăturile Spiritului Profetic și apoi să le pună în practică... Cît de plăcut este să simți o asemenea atmosferă...”

În cursul lunii martie ne-a vizitat o delegație a frățietății advente din U.R.S.S., și anume M. Kulakov, N. Jukaliuc și A. Parasel, așa cum am arătat pe larg în revista noastră nr. 5—6/1983.

Între 27 aprilie și 8 mai, fr. Jean Zurcher, secretarul Diviziunii Euro-Africa, ne-a vizitat pentru a doua oară, vizita sa constituind o ocazie deosebită pentru noi, ca și pentru oaspete.

De asemenea, între 19 și 25 mai ne-a vizitat fr. Taylor, director cu probleme de educație din cadrul organizației mondiale „Conferința Generală A.Z.S.”, însoțit de fr. Copiz, director în cadrul organizației A.Z.S. „Diviziunea Euro-Africa”.

Între 24 iunie și 4 iulie am avut prilejul să primim vizita fr. Alf Lohne, vice-președinte al Conferinței Generale, care ne-a vizitat țara pentru prima dată, însoțit de fr. E. Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa. Gîndurile fr. A. Lohne în legătură cu vizita sa apar în interviul pe care redacția revistei noastre i l-a luat.

În același timp, între 6—8 mai a.c., fr. D. Popa, președintele Uniunii, a luat parte la întîlnirea Conferinței Saxonica de Vest, întîlnire ce a avut loc la Karl-Marx

Stadt, din Republica Democrată Germană, iar între 28 mai și 13 iunie, fr. D. Popa, însoțit de fr. A. Timiș, președintele Conferinței Cluj, a participat la Comitetul Diviziunii Euro-Africa, lucrări ce s-au ținut la Friedensau în R.D.G. După lucrări, frații D. Popa și A. Timiș au fost invitați la întîlnirea anuală a Conferinței A.Z.S. din Berlin, lucrări ce s-au desfășurat la Potsdam, și au fost oaspeți ai Uniunii A.Z.S. din Ungaria între 7—13 iunie.

Redacția

De vorbă cu fratele

ALF LOHNE

În timpul vizitei sale în țara noastră, mai înainte de plecare, redacția revistei noastre a adresat oaspetelui o serie de întrebări, la care fr. Alf Lohne a avut bunăvoința de a prezenta simțămintele sale precum și poziția Conferinței Generale față de problemele ridicate.

INTREBARE: Fiind pentru prima dată în România, ce ne puteți spune despre țara noastră, despre poporul român, despre orașele și satele pe care le-ați văzut în această scurtă vizită?

RĂSPUNS: Cele nouă zile pe care soția mea, împreună cu mine, le-am petrecut în țara dvs. s-au dovedit suficiente pentru a gusta frumusețea ei, pentru a simți ospitalitatea poporului ei, și a ne bucura de comuniunea creștină în mijlocul credincioșilor adventiști. Am fost tratați cu adevărat împăratește iar conducerea Uniunii ne-a făcut un program foarte bogat, dar frumos, bucurîndu-ne de fiecare clipă petrecută aici.

Nu vom uita ușor munții cei măiestoși, văile mănoase și cîmpiile ce se întind cît vezi cu ochii. Hrana bogată ce ne-a fost servită de fiecare dată ne-a impresionat profund. Dar cel mai mult ne-a impresionat întîlnirea cu oamenii. Contactul acesta prietenesc a început de fapt, departe de aici, la Washington în S.U.A., unde am

basada română ne-a dat „drum liber” să venim aici. La sosire oficialii ne-au urat „bun venit” ca unora care veneau pentru prima dată în România.

INTREBARE: Ca norvegian, deci european, ce ne puteți spune despre Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, despre viața ei spirituală, despre poziția ei în legătură cu doctrina și organizația Bisericii Advente?

RĂSPUNS: Ceea ce am văzut în comunitățile dvs. este tabloul cel mai încurajator pe care l-am văzut în Europa. Am reținut în mod special, prezența masivă a credincioșilor la toate serviciile divine. Aceasta demonstrează existența unei atitudini spirituale foarte sănătoase. Apoi am văzut tineretul și copiii dvs., speranța cea mare a viitorului; am văzut fețele celor maturi și ale bătrînilor strălucind de bucurie.

Mi-ar fi plăcut să cunosc mai mult și mai multe din comunitățile dvs., să cunosc mai bine Conferințele și Uniunea A.Z.S. din România, pentru a putea vorbi despre organizație. Dar simțămîntul meu este că lucrarea este bine organizată și frații noștri respectă organizația.

În ceea ce ne privește, am putut descoperi faptul că Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România este solid întemeiată pe doctrina cea sănătoasă a Sfințelor Scripturi și a Bisericii. Serva Domnului, Spiritul Profetic, este în mod superlativ respectat iar conducerea bisericii face totul pentru a așeza cărțile Spiritului Profetic în minile credincioșilor. Am văzut multe din aceste cărți traduse în limba română.

INTREBARE: Într-o lume în care un război nuclear stă, asemenea săbiei lui Damocles, deasupra pământului, care este poziția Conferinței Generale față de problema păcii și buneii învoiri între toate națiunile pământului?

RĂSPUNS: Conducerea Conferinței Generale crede că cea mai

bună cale pentru realizarea păcii în lume este aceea de a implanta principiile păcii în mintea și inima fiecărui om. Isus este Domnul Păcii.

Isus Hristos a profetizat despre războaie între națiuni, dar cînd, unde și cum, nu ne-a spus cu amănunțime. Datoria și sarcina noastră este de a vesti și trăi Evanghelia, iar aceasta va avea efectele sale pozitive. Să facem ceea ce ne-a spus în Ioan 14,27: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea... Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimînte.

INTREBARE: Așa cum în-deobște, se cunoaște, pastorul, și pentru noi pastorul adventist, are chemarea divină de a lucra pentru

Dumnezeu și cu Dumnezeu, pentru mîntuirea tuturor acelor care cred în El. Ce ne puteți spune despre aceia care... știind că avem mare nevoie de pastori pentru comunitățile noastre, își părăsesc lucrarea „coborînd la Tars”... în loc de a lucra cu credincioșie „pentru Ninive”?

RĂSPUNS: O persoană care are o chemare divină de a lucra pentru Dumnezeu în mod permanent, ca pastor întărit prin binecuvîntare, va fi determinat de Duhul Sfînt să facă aceasată lucrare a-tîta vreme cît poate s-o facă. El nu va părăsi de bună voie lucrarea lui Dumnezeu pentru a face altceva.

Dacă cineva în mod voluntar și împotriva voinței bisericii părăsește biserica Domnului pentru a face altceva, acest lucru arată faptul că nu este chemat de Domnul. Dumnezeu va găsi atunci pe alții care să ocupe locurile libere. Cu o oaste de membri laici consacrați și capabili pe care îi aveți în comunitățile dvs., îndrăznesc să spun că nu veți duce niciodată lipsă de pastori și lucrători pentru Dumnezeu în România.

INTREBARE: Revista „Review and Herald” din 27 mai 1982 a publicat un articol despre „găsirea chivotului”. Ce ne puteți spune despre această problemă?

RĂSPUNS: Nu am articolul, la care faceți referire, cu mine, așa că nu pot vorbi despre această problemă pentru că trebuie să o studiez mai înainte de a mă putea pronunța.

INTREBARE: Care credeți că este cel mai important lucru de îndeplinit în ordinea priorităților — pentru dezvoltarea vieții noastre spirituale și pentru împlinirea dezideratului de care vorbește apostolul Pavel în Gal. 2,20?

RĂSPUNS: Cel mai important lucru pentru fiecare credincios în parte este de a sta strîns unit cu Dumnezeu și de a permite cu certitudine Duhului Sfînt și Cuvîntului Sfîntelor Scripturi să-i călăuzească viața. „Aproiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi”, (Iacob 4,8).

Astfel viața lui Isus va fi viața noastră, așa cum ne este făgăduit în textul la care v-ați referit. Pentru realizarea acestui deziderat nu trebuie să determinăm pe Dumnezeu să facă acest lucru, ci mai degrabă, trebuie să ne bizuim pe făgăduința lui Dumnezeu în realizarea acestei experiențe.

INTREBARE: Mai înainte de a părăsi țara noastră, aveți ceva de transmis credincioșilor Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România?

RĂSPUNS: Aș dori să le mulțumesc pentru zîmbetul fețelor lor, ce mi l-au adresat atît mie cît și soției mele. Vă mulțumesc pentru stringerile puternice de mîini. Vă mulțumesc pentru interesul dvs. spiritual, pentru urările și rugăciunile dvs.

Credeți în această bună lucrare pe care o faceți, căci făgăduința este: „De aceea prea iubiiții mei frați, fiți tari, neclintiiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului; căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.” (1 Cor. 15,58). A fost o mare bucurie pentru mine a vă întîlni și sper să mai am ocazia să vă revăd. Sint sigur că ne vom reintîlni cînd speranța noastră în Hristos se va împlini. Stați strîns lîngă Hristos și El va sta alături de voi!

REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI

Patru hidrocentrale

Au început lucrările organizării de șantier și ale canalului principal de deviere a apelor, pentru cele patru hidrocentrale ce se vor construi pe Crișul Repede pe tronsonul din amonte de Oradea. Este vorba despre hidrocentralele în cascadă amplasate la Lugos, Tileaf, Sacadat și Fughiu, care vor însuma, în final 56 de megawați putere instalată.

Nou soi de grîu

La Institutul agronomic din Timișoara a fost omologat un nou soi de grîu denumit „Timișan” destinat mai ales zonei de vest a țării. Noua plantă are o perioadă de vegetație de numai 257 zile și este foarte rezistentă la cădere și boli. Grîul „Timișan” prezintă o bună calitate a bobului și producție ridicată care poate atinge 5500—7200 kilograme la hectar.

Stație plutitoare de pompare pentru irigații

La întreprinderea de construcții navale și utilaj tehnologice din Tulcea a fost lansată la apă o nouă stație plutitoare de pompare, la care au început să probeze tehnologia. Este a doua stație de acest tip construită de colectivul întreprinderii respective pentru sistemul de irigații Ostrov-Dăeni-Pecineaga. Această stație are în componență 8 pompe cu o putere instalată de 11.000 kW, care pot asigura un debit de 42.000 m.c. apă/oră pentru irigarea unei suprafețe de 15.000 hectare.

Cuptor cu arc electric

La întreprinderea de oțeluri spectacole și fontă din orașul Cristuru Seculesc a fost montat și pus în funcțiune un cuptor cu arc electric cu o capacitate de 3 tone. Complexul agregat, realizat la întreprinderea „Electroputere” Craiova, constituie o premieră tehnică și va dubla capacitatea de producție a unității ha:ghitene.

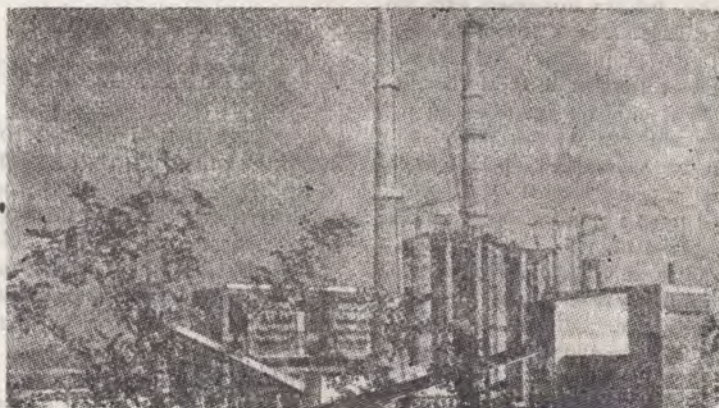
Premieră economică

„PH-6” este cel mai nou produs conceput și realizat pentru prima oară în țară la întreprinderea de utilaj greu Craiova. Este vorba de o presă hidraulică cu șase etaje destinată unităților din industria de prelucrare a lemnului. Noul produs, care a trecut cu succes întregul program al probelor complexe de omologare, dispune de o tehnologie originală. Ea constă în faptul că presa poate funcționa și în unități unde nu există instalații pentru producerea de abur tehnologic utilizîndu-se în acest scop o instalație electrică simplă cu consum redus de energie.

Radioreleu

Pe platforma termocentralei electrice de sisturi bituminose de la Crivina a fost construită o stație de radioreleu menită să conecteze orașul Anina la sistemul telefonic automat interurban. Prin intrarea în funcțiune a instalației vor putea fi efectuate simultan 60 convorbiri telefonice interurbane fără intervenția centralistei.

Redacția
(Din presa zilei)

Centrala electrică Rogojelu (Jud. Gorj)

În fiecare cămin... un „cimitir“!

Nu de mult mă aflam lângă groapa în care, într-un sicriu era coborât în mormint, într-un pământ negru, un bun prieten al meu. Aici, sub glie, rămășițele lui pămîntești vor rămîne ascunse de ochii prădalnici pînă cînd Dătătorul Vieții îl va rechema la viață. Un moment dureros de trist chiar pentru creștinii care nutresc în suflet nădejdea mîntuirii, și deci a învierii. Cît de mult mă bucur că nu trebuie să însoțesc zilnic pe cineva scump la mormînt, că nu trebuie să mă despart zilnic de cineva pe care-l iubesc!

Dar serva Domului spune că

fiecare cămin ar trebui să fie un cimitir. Să luăm aminte: „Inima soției ar trebui să fie un mormînt pentru greșelile soțului său, iar inima soțului să fie un mormînt pentru greșelile soției sale“ (A.H.p.177).

Dumnezeu știe că adesea cei prădalnici calcă mai des pe cei vii decît pe cei ce sînt depuși în sinul mormintului. Atunci cînd trăim în intimitate, așa cum este viața în cămin, pe lângă calități, apar și slăbiciuni, defecte și greșeli. În afara cercului familiei stau cei prădalnici, gata să culegă orice, să prindă din zbor o lamentare despre slăbiciunile și greșelile

celor iubiți și apoi să le vînture, să le expună tuturor.

Dar iubirea creștină cere ca toate aceste greșeli din familie să le îngropăm adînc și pentru totdeauna; ca cei iubiți să nu fie expuși celor... batjocoritori și lipsiți de iubire. Acestea nu sînt însă ocazii triste. Cu ocazia unor astfel de „scene funerare“, cei dragi înțeleg mai profund cît de mult îi iubim, și capătă astfel curaj spre a crește tot mai mult în dragoste pentru cel ce formează al doilea eu al său, și pentru cei scumpi. Să facem astfel, și bucuria dragostei va străluci mai viu în inimile și familiile noastre.

R. H. Pierson
(fost președinte
al Conf. Generale A.Z.S.)

Cel ce este Amin, Martorul Creștin și Adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu“ (Apoc. 3,1). Aceasta ar trebui să intereseze în mod deosebit pe creștinii moderni, pentru că ei trăiesc în perioada laodiceană a Bisericii Creștine. Cînd ni Se prezintă, Isus Își dă numele de „Amin“. El este Adevărul pentru că toate „făgăduințele lui Dumnezeu, oricîte ar fi ele, toate în El sînt 'da'"; de aceea

și aminul pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu“ (2 Cor. 1,20). Hristos este „Aminul“ lui Dumnezeu, pentru că toate făgăduințele lui Dumnezeu sînt împlinite în El și prin El. El este „Începutul și Sfirșitul, Alfa și Omega“. Toate lucrurile au fost făcute prin El, și El le va împlini pe toate.

Aceasta dă Rugăciunii Model o încheiere minunată. Este ca și cum noi am încheia rugăciunea spunînd: „În Numele lui Hristos“, El a terminat cu ispitele noastre,

pentru că Amin este unul din multele Lui Nume. Rugăciunea începe cu înălțarea inimilor noastre și trimiteră cererilor noastre „Tatălui nostru“, care este în ceruri, și încheiem cererile noastre în Numele lui Hristos, Fratele nostru, prin care avem dreptul să spunem „Tată“, Tatălui nostru. De aceea rugăciunea este sigilată cu Numele lui Hristos, care este Marele nostru Preot, și Mare Mijlocitor în fața Aceluia căruia noi îi adresăm cererile noastre.

Exact după cum Rugăciunea Model este rezumatul tuturor rugăciunilor, tot așa doxologia este sumarul Rugăciunii Domnești. Noi aparținem Împărăției lui Hristos și El este Împăratul și Marele Legiuitor al ei. Prin puterea Lui noi sîntem eliberați de rău și devenim fii ai lui Dumnezeu, și de aceea, pentru gloria veșnică a Numelui Său, cererile noastre sînt satisfăcute. Această frază de încheiere face întreaga rugăciune o doxologie, conform celor spuse de Bengel, care zice: „Sfînt să fie Numele Dumnezeului nostru, Împărăția Lui a venit. Voia Lui s-a făcut. El a iertat păcatele noastre,

El ne-a izbăvit de cel rău. A Lui este Împărăția și puterea și slava în vece. Amin!“ Facă Bunul Dumnezeu ca și noi să rostim această rugăciune cu duhul și cu mintea, în așa fel încît cererile cuprinse în ea să poată fi satisfăcute atît față de noi, cît și față de frații noștri creștini, de către Tatăl nostru, Tatăl tuturor, Amin, Amin!

prelucrare
H. Artenian
pastor-pensionar

AMVONUL și vocația sa estetică

(urmăre din pag. a 8-a)

preocupare artistică, contribuie în egală măsură la unitatea de compoziție. La aceasta se adaugă aspectul funcțional-plastic, rezultat din forma, culoarea și dimensiunile materialelor incluse în operă, cu raporturile stabile între diferitele elemente și — înfățișarea întregului ansamblu.

arhitect
Gheorghe Petrescu

— La 23 martie 1983, se stinge din viață la domiciliul său din București, fratele Popescu Constantin.

Cel dispărut vede lumina zilei la 23 ianuarie 1909, în comuna Știrbești, jud. Vilcea — într-o familie cu șapte copii, ceea ce face să cunoască de mic vitregiile vieții. Rămânând orfan de mic, murindu-i tatăl, este nevoit a pleca de acasă pentru a-și „croi drum” în viață și a fi sprijin familiei.

La sute de kilometri de familie, muncește din greu, învață și profesază o meserie, ciștigându-și cinstițiți piinea cea de toate zilele. În acest timp, sufletul său sensibilizat de Duhul lui Dumnezeu, răspunde invitației harului mintuitor și în ianuarie 1933, în comunitatea Labirint din București, primește botezul în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, ca apoi să se angajeze în lucrarea de colportaj, unde lucrează cu multă rivnă. În 1935 se căsătorește cu tinăra Iorga Ioana, și în căminul lor va străluci bucuria celor șapte vlăstare, care sînt cu toții membri ai Bisericii advente.

În ciuda necazurilor și a durerilor pricinuite de anii războiului, cînd a fost departe de casă, viața familiei a cunoscut bucuriile încrederei și binecuvîntării divine.

Fr. Popescu Constantin închide ochii în speranța deplină a învierii la ziua cea mare a Domnului. Și dacă nu toate vlăstarele au fost prezente în ziua în care cel dispărut a fost condus pe ultimul său drum, inimile lor îndurerate au lăcrimat și s-au încrezut în făgăduința învierii, rostind prin mărgăritarele lacrimilor, dar cu o nestrămutată credință: „La revedere... sus... la marea de cristal”.

Familia, frații și surorile, și cei ce l-au cunoscut și apreciat, l-au condus la locul unde se va odihni pînă cînd glasul cel puternic al cerului va suna deșteptarea în uriașele dormitoare ale omenirii; atunci, toți cei ce au fost despărțiți prin moarte se vor reîntîlni pentru veșnicie.

* * *

— Cu durere și stringere de inimă aducem la cunoștința frățească încetarea din viață a pastorului GÎȘMAN NICOLAE, la data de 3 iunie 1983, la domiciliul său din Moreni, jud. Prahova.

Născut la data de 29 iunie 1921 în comuna Izvoarele, jud. Prahova, într-o familie de credincioși adven-

Sfîrșit de cale

tiști, va cunoaște de mic atmosfera plăcută a unui cămin creștin.

La vîrsta copilăriei, cînd unii încă stau la adăpostul familiei, Gișman Nicolae, la 14 ani, merge la Craiova unde urmează școala industrială, calificîndu-se ca meseriaș turnător. De la Craiova se va transfera la Uzinele Vulcan din București în 1939, unde va lucra pînă în 1941. În acești ani cunoaște viața muncitorilor din această perioadă, deschizînd larg ochii și inima pentru adevăr și dreptate.

La vîrsta de 19 ani primește botezul biblic, mărturisind credința sa în doctrinele bisericii advente, devenind membru al comunității București-Labirint. De aici încolo viața sa va cunoaște un alt curs. Va lucra ca evanghelist-colportor și în toamna anului 1941 merge la

Gișman Nicolae

Seminarul Teologic A.Z.Ș. Pînă în 1947, cînd se va reîntoarce la Seminar pentru continuarea studiilor, fratele Gișman va satisface serviciul militar, va trece prin perioada războiului și va sta în prizoneriat pînă la 22 noiembrie 1947.

În anul 1950 fr. Gișman este angajat ca pastor al Conferinței București, lucrînd în districtele Bucureștii Noi, Speriețeni, Găești, Giurgiu, Tulcea și apoi la Moreni,

unde va rămîne pînă la încheierea alergării vieții sale.

Pastorul Gișman Nicolae a avut un suflet nobil și o înțelegere profundă a chemării și slujirii sale. În cei 35 de ani ai activității sale a lucrat în limitele puterii și dărilor ce i-au fost date pentru binele semenilor săi. A fost atașat lucrării și familiei sale, pentru care a făcut tot ce a stat în puterea sa de om.

Înmormîntarea sa a avut loc la Moreni în ziua de 5 iunie 1983, cînd familia, un grup de colegi, frații și surorile din comunitățile păstorite de el l-au însoțit pînă la locul odihnei lui temporare. „Fericite... de cei care mor în Domnul”.

* * *

— În ziua de 30 iunie 1983, a adormit în Domnul fratele Iordănescu Ghiță, pastor pensionar. Născut la 26 aprilie 1909 în comuna Suraia, jud. Vrancea, cunoaște de mic nevoile și truda țăranelor din acea vreme.

Fire deschisă, iscoditoare va căuta în viață mulțumirea sufletească și biruința asupra scăderilor vieții. Studiază Cuvîntul Scripturii, care îi deschide orizonturi noi, și se leagă cu sinceritate de Dumnezeu. După încheierea legămîntului său prin botez, se va pregăti pentru a sluji semenilor săi, iar în anul 1938 este angajat ca pastor asistent, în Conferința Moldova. Va lucra apoi în Conferința Dunărea la Focșani, Tecuci și Călărași. În ultimul district va activa ca pastor întărit prin binecuvîntare.

În anul 1952 este mutat în Conferința Muntenia și lucrează la Giurgiu, Cîmpulung și Călărași, iar la 1 august 1971 este pensionat și se stabilește la Pitești, unde va rămîne pînă la încheierea vieții.

Înmormîntarea a avut loc în ziua de 2 iunie 1983 la Pitești, unde familia, colegii, frații și surorile ce l-au cunoscut și apreciat l-au însoțit pînă la locul unde va rămîne pînă cînd va suna trîmbița de argint a învierii.

Pastorul Belu Ioan și M. Chițu pastor consilier al Uniunii, au prezentat cuvintele de mîngiere și îmbărbătare ale Scripturii.

Cît adevăr este cuprins în aceste cuvinte:

„O... de-aș muri de moartea celor neprihăniți și sfîrșitul meu să fie ca al lor”. Num. 23,10.

Comitetul Uniunii

Editura Curierul Adventist

Revista *Curierul Adventist* este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet
de redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri : N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma

Redacția și Administrația :

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65